

2024/1287

14.5.2024

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2024/1287

z dnia 13 maja 2024 r.

rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1930 wobec przywozu sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji na przywóz sklejki z drewna brzożowego wysyłanej z Turcji i Kazachstanu, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Turcji i Kazachstanu

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 13,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

1.1. Obowiązujące środki

- (1) W listopadzie 2021 r. rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1930⁽²⁾ Komisja Europejska („Komisja”) nałożyła ostateczne cło antydumpingowe na przywóz sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji („rozporządzenie pierwotne”). Środki przyjęły formę cła *ad valorem* w wysokości od 14,4 % do 15,8 %, ze stawką cła rezydualnego w wysokości 15,8 % mającą zastosowanie do niewspółpracujących rosyjskich przedsiębiorstw. Dochodzenie, które doprowadziło do nałożenia tych cel, wszczęto w październiku 2020 r. („pierwotne dochodzenie”)⁽³⁾.

1.2. Wniosek

- (2) Komisja otrzymała złożony na podstawie art. 13 ust. 3 i art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wniosek o zbadanie możliwego obchodzenia środków antydumpingowych wprowadzonych wobec przywozu sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji poprzez przywóz sklejki z drewna brzożowego wysyłanej z Turcji i Kazachstanu, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Turcji i Kazachstanu, oraz o poddanie tego przywozu wymogowi rejestracji („wniosek”).
- (3) Wniosek został złożony w dniu 10 lipca 2023 r. przez Woodstock Consortium („wnioskodawca”).
- (4) Wniosek zawierał wystarczające dowody potwierdzające zmianę struktury handlu obejmującego wywóz z Rosji, Turcji i Kazachstanu do Unii, która to zmiana nastąpiła po nałożeniu środków w odniesieniu do sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji. Wydawało się, że zmiana polegała na wysyłaniu sklejki z drewna brzożowego przez Turcję i Kazachstan do Unii, która to praktyka nie miała racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem.
- (5) Ponadto wniosek zawierał wystarczające dowody na to, że opisana powyżej praktyka osłabiała skutki naprawcze istniejących środków antydumpingowych zarówno pod względem ilości, jak i cen. Na rynek unijny wprowadzono znaczne wielkości sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z przywozu. Ponadto istniały wystarczające dowody na to, że przywóz sklejki z drewna brzożowego odbywał się po cenach wyrządzających szkodę. Istniały zarazem wystarczające dowody, że ceny sklejki z drewna brzożowego wysyłanej z Turcji i Kazachstanu są cenami dumpingowymi w odniesieniu do wartości normalnej ustalonej dla sklejki z drewna brzożowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1930 z dnia 8 listopada 2021 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji (Dz.U. L 394 z 9.11.2021, s. 7).

⁽³⁾ Zawiadomienie o wszczęciu postępowania antydumpingowego dotyczącego przywozu sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji (Dz.U. C 342 z 14.10.2020, s. 2).

1.3. Produkt objęty postępowaniem i produkt objęty dochodzeniem

- (6) Produktem, którego dotyczy możliwe obchodzenie środków, jest sklejka składająca się wyłącznie z arkuszy z drewna, przy czym grubość żadnej warstwy nie przekracza 6 mm, z zewnętrznymi warstwami z drewna wyszczególnionego w podpozycji 4412 33, z co najmniej jedną zewnętrzną warstwą z drewna brzozonego, nawet powlekana, klasyfikowana w dniu wejścia w życie rozporządzenia pierwotnego do kodu CN ex 4412 33 00 (kod TARIC 4412330010) i pochodząca z Rosji („produkt objęty postępowaniem”). Jest to produkt, do którego mają zastosowanie obecnie obowiązujące środki.
- (7) Dochodzeniem objęty jest taki sam produkt jak ten określony w poprzednim motywie, obecnie klasyfikowany do kodu CN 4412 33 10 (*), ale wysyłany z Turcji i Kazachstanu, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Turcji i Kazachstanu (kody TARIC 4412331010 i 4412331020) („produkt objęty dochodzeniem”).
- (8) Dochodzenie wykazało, że sklejka z drewna brzozonego wywożona z Rosji oraz sklejka z drewna brzozonego wysyłana z Kazachstanu i Turcji, pochodząca lub niepochodząca z Kazachstanu i Turcji, mają te same podstawowe właściwości fizyczne i chemiczne oraz te same zastosowania, a zatem są uważane za produkty podobne w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

1.4. Wszczęcie postępowania

- (9) Po ustaleniu, po poinformowaniu państw członkowskich, że istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie dochodzenia na podstawie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, w dniu 21 sierpnia 2023 r. Komisja wszczęła dochodzenie rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2023/1649 ⁽⁵⁾ („rozporządzenie wszczynające”) i poddała wymogowi rejestracji przywóz sklejki z drewna brzozonego wysyłanej z Kazachstanu i Turcji, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Kazachstanu i Turcji.

1.5. Uwagi dotyczące wszczęcia

- (10) Po wszczęciu dochodzenia władze Kazachstanu przedstawiły wykaz przedsiębiorstw produkujących sklejkę z drewna brzozonego i zwróciły się o wyłączenie ich z zakresu środków, ponieważ działalność tych przedsiębiorstw polega na wywozie sklejki z drewna brzozonego produkowanej w Kazachstanie. Władze kazachskie wskazały, że świadectwa pochodzenia w Kazachstanie są zgodne z normami międzynarodowymi, a także ze wszystkimi wymogami i przepisami UE dotyczącymi pochodzenia towarów, oraz że aspekty te podlegają kontroli Ministerstwa Handlu i Integracji. W związku z tym zwróciły się do Komisji, aby nie rozszerzała ceł antydumpingowych na Kazachstan, ponieważ przedsiębiorstwa te nie mogły uczestniczyć w praktykach obchodzenia środków.
- (11) Komisja przypomniała, że wnioski o zwolnienie (poddane ocenie w sekcji 4) zostały rozpatrzone w świetle art. 13 rozporządzenia podstawowego i że w związku z tym świadectwa pochodzenia nie stanowiły jedynych kryteriów oceny.
- (12) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwa Favorit i Severnyi Fanernyi Kombinat LLP („SFK”) uznały, że wszczęcie dochodzenia jest sprzeczne z art. 5.2 porozumienia antydumpingowego WTO („porozumienie antydumpingowe”), ponieważ skarga nie zawierała dowodów świadczących o dumpingu, powstaniu szkody i istnieniu związku przyczynowego między przywozem towarów po cenach dumpingowych a domniemaną szkodą, oraz że Komisja nie dopełniła obowiązku zbadania dokładności i adekwatności dowodów przedstawionych we wniosku w celu ustalenia, czy istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie dochodzenia.

(*) Do dnia 31 grudnia 2021 r. obowiązywał kod TARIC był 4412330010. Od dnia 1 stycznia 2022 r. został on zastąpiony kodem TARIC 4412331010. Od dnia 1 września 2022 r. został on zastąpiony kodem CN 4412 33 10.

(5) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2023/1649 z dnia 21 sierpnia 2023 r. wszczynające dochodzenie dotyczące możliwego obchodzenia środków antydumpingowych, wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1930 na przywóz sklejki z drewna brzozonego pochodzącej z Rosji, poprzez przywóz sklejki z drewna brzozonego wysyłanej z Turcji i Kazachstanu, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Turcji i Kazachstanu, oraz poddającej rejestracji przywóz sklejki z drewna brzozonego wysyłanej z Turcji i Kazachstanu (Dz.U. L 207 z 22.8.2023, s. 77).

- (13) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Na wstępie Komisja zwraca uwagę, że porozumienie antydumpingowe nie zawiera postanowień dotyczących przeciwdziałania obchodzeniu środków. Ponadto, jak potwierdził Trybunał Sprawiedliwości w sprawie Kolachi Raj, ponieważ art. 13 rozporządzenia podstawowego nie wprowadza w życie postanowień porozumienia antydumpingowego, brzmienia art. 13 nie można interpretować w świetle przepisów rozporządzenia podstawowego, które wprowadzają w życie postanowienia tego porozumienia⁽⁶⁾. Art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi, że dochodzenie w sprawie obchodzenia środków można wszcząć na podstawie wystarczających dowodów dotyczących czynników wymienionych w art. 13 ust. 1. Komisja uznała, że wniosek zawierał wystarczające dowody świadczące o istnieniu czynników wymienionych w art. 13 ust. 1. Wniosek zawierał w szczególności wystarczające dowody na zmianę struktury handlu między Rosją a Kazachstanem i Turcją wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem. Ponadto wniosek zawierał wystarczające dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości ustalonych wcześniej dla produktu podobnego. Komisja zauważyła zarazem, że art. 13 rozporządzenia podstawowego nie przewiduje analizy szkody lub związku przyczynowego. Przepis określa szerszy wymóg przedstawienia dowodów wystąpienia szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości produktu podobnego. W tym względzie wniosek zawierał wystarczające dowody. Fakt, że przywóz spowodował szkodę dla unijnego przemysłu oraz że istnieje związek przyczynowy między tym przywozem a wyrządzoną szkodą, został już ustalony w rozporządzeniu pierwotnym. W związku z tym Komisja stwierdziła, że wniosek zawierał wystarczające dowody, i w związku z tym uznała wszczęcie dochodzenia za uzasadnione.

1.6. Okres objęty dochodzeniem i okres sprawozdawczy

- (14) Dochodzeniem objęto okres od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 30 czerwca 2023 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”). Dane dotyczące okresu objętego dochodzeniem zgromadzono między innymi w celu zbadania domniemanej zmiany struktury handlu po nałożeniu środków na produkt objęty postępowaniem oraz istnienia praktyki, procesu lub prac, dla których nie było wystarczających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia innego niż nałożenie cła. Za okres od dnia 1 lipca 2022 r. do dnia 30 czerwca 2023 r. („okres sprawozdawczy” lub „OS”) zebrano bardziej szczegółowe dane w celu zbadania, czy przywóz osłabiał skutki naprawcze obowiązujących środków pod względem cen lub ilości oraz czy występował dumping.

1.7. Dochodzenie

- (15) Komisja oficjalnie poinformowała o wszczęciu dochodzenia władze Rosji, Kazachstanu i Turcji, znanych producentów eksportujących w tych państwach, przemysł Unii oraz przewodniczącego Rady Stowarzyszenia UE–Turcja.
- (16) Ponadto Komisja zwróciła się do Misji Republiki Kazachstanu w Unii Europejskiej oraz do Stałej Delegacji Turcji przy Unii Europejskiej o przekazanie jej nazw i adresów producentów eksportujących lub stowarzyszeń przedstawicielskich, którzy mogliby być zainteresowani udziałem w dochodzeniu, oprócz tureckich i kazachskich producentów eksportujących wskazanych we wniosku przez wnioskodawcę. Władze Kazachstanu przedstawiły wykaz producentów sklejk z drewna brzoźowego, z którymi Komisja nawiązała kontakt.
- (17) Na stronie internetowej DG ds. Handlu udostępniono formularze wniosków o zwolnienie producentów/eksporterów w Kazachstanie i Turcji oraz kwestionariusze dla importerów w Unii.
- (18) Następujących pięć przedsiębiorstw z Kazachstanu złożyło formularze wniosków o zwolnienie:
- Favorit LLP
 - QazFanCom LLP
 - Semipalatinsk Wood Processing LLP

⁽⁶⁾ Zob. wyrok z dnia 12 września 2019 r., Komisja/Kolachi Raj Industrial, C-709/17 P, ECLI:EU:C:2019:717, pkt 45.

- Severnyi Fanernyi Kombinat LLP („SFK”)
 - VFP LLP
- (19) Następujące cztery przedsiębiorstwa z Turcji złożyły formularze wniosków o zwolnienie:
- Intur Construction Tourism and Forest
 - Murat Şahin Orman Ürünleri
 - Petek Kontrplak San ve Tic A.Ş.
 - Sağlamlar Orman Tarim Urunleri San. Ve. Tic. AS
- (20) Ponadto następujący importerzy niepowiązani przedłożyli odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu:
- Aschiero Wood Import SPA
 - FOREST TRAFIC
 - CASTELLANA LEGNAMI SNC
 - IMOLALEGNO spa
 - Orlimex CZ s.r.o.
- (21) Zainteresowanym stronom dano możliwość przedstawienia uwag na piśmie oraz złożenia wniosku o posiedzenie wyjaśniające w terminie określonym w rozporządzeniu wszczynającym. Wszystkie strony zostały poinformowane, że nieprzedłożenie wszystkich istotnych informacji lub przedłożenie niepełnych, nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji może prowadzić do zastosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego i oparcia ustaleń na dostępnych faktach. Dnia 8 lutego 2024 r. na wniosek przedsiębiorstw odbyły się posiedzenia wyjaśniające z udziałem Favorit i SFK oraz służb Komisji, a następnie dnia 14 lutego 2024 r. z udziałem rzecznika praw stron. Rzecznik praw stron uznał, że kwestie podniesione przez oba przedsiębiorstwa nie dotyczyły praw procesowych określonych w zakresie uprawnień rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu, lecz dotyczyły kwestii merytorycznych sprawy, i nie wydano żadnego konkretnego zalecenia.

2. WYNIKI DOCHODZENIA

2.1. Poziom współpracy

- (22) Jak wskazano w motywach 18–19, pięć przedsiębiorstw z siedzibą w Kazachstanie i cztery przedsiębiorstwa z siedzibą w Turcji przedłożyły formularze wniosków o zwolnienie i zwróciło się o zwolnienie z ceł, gdyby ich zakres rozszerzono na Kazachstan i Turcję.
- (23) Niemniej jednak dwa przedsiębiorstwa z Kazachstanu (QazFanCom i VFP LPP) oraz trzy przedsiębiorstwa z Turcji (Murat Şahin Orman Ürünleri, Petek Kontrplak San ve Tic A.Ş. i Sağlamlar Orman Tarim Urunleri San. Ve. Tic. AS) przedłożyły formularze wniosków o zwolnienie zawierające bardzo istotne braki. W związku z tym pismem z dnia 13 października 2023 r. skierowanym do VFP LLP oraz wszystkich trzech tureckich przedsiębiorstw oraz pismem z dnia 17 listopada 2023 r. skierowanym do QazFanCom Komisja poinformowała te przedsiębiorstwa o swoim zamiarze zastosowania dostępnych faktów zgodnie z art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwa te nie dostarczyły Komisji w przewidzianym terminie informacji niezbędnych do ustalenia, czy były one zaangażowane w praktyki obchodzenia środków („pismo na podstawie art. 18”). Przedsiębiorstwa miały możliwość przedstawienia uwag. Przedsiębiorstwo QazFanCom przedstawiło uwagi. Nie otrzymano uwag żadnego innego przedsiębiorstwa.
- (24) W odpowiedzi na pismo na podstawie art. 18 przedsiębiorstwo QazFanCom wskazało, że wbrew treści pisma na podstawie art. 18 współpracowało w ramach dochodzenia, ponieważ przekazane przez nie informacje wymagały dużego nakładu pracy. Przedsiębiorstwo to uznało również, że przekazanie i tłumaczenie informacji na język angielski było czasochłonne, a przedłużenie terminów na udzielenie odpowiedzi było niewystarczające, biorąc pod uwagę, że procedura trwała dziewięć miesięcy. Przedsiębiorstwo uwzględniło również fakt, że w rozporządzeniu podstawowym nie określono daty granicznej, do której należy dokonać przedłużenia terminów.

- (25) Przedsiębiorstwo QazFanCom stwierdziło ponadto, że jego zdaniem wszystkie informacje, o których przekazanie zwróciła się Komisja, miały charakter informacji szczególnie chronionych, co uniemożliwiło ich przedłożenie. Podniosło zarazem, że Komisja ujawniła informacje poufne i dopuściła się naruszenia art. 19 rozporządzenia podstawowego, ponieważ jego partnerzy handlowi posiadali wiedzę na temat zamiaru odrzucenia wniosku o zwolnienie złożonego przez QazFanCom, zanim wpłynęło do niego pismo Komisji na podstawie art. 18.
- (26) Komisja przypomniła, że termin 37 dni na dostarczenie formularza wniosku o zwolnienie został określony w art. 3 ust. 2 rozporządzenia wszczynającego i jest zgodny z ogólnym terminem wynoszącym co najmniej 30 dni, o którym mowa w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. Istnieje możliwość przedłużenia terminu, z należyтым uwzględnieniem terminów dochodzenia, pod warunkiem że strona przedstawi uzasadnioną przyczynę takiego przedłużenia, wynikającą ze szczególnych okoliczności. W przedmiotowej sprawie Komisja przedłużyła termin o siedem dni, czyli o maksymalny możliwy okres ze względu na terminy dochodzenia. W związku z tym Komisja odrzuciła twierdzenie, że w przedmiotowej sprawie można było zapewnić więcej czasu na dostarczenie formularza wniosku o zwolnienie.
- (27) Komisja uznała ponadto, że przedsiębiorstwu QazFanCom udostępniono szczegółowe wytyczne dotyczące sposobu przekazania jawnej wersji formularza wniosku o zwolnienie wraz z formularzem wniosku o zwolnienie. W przesłanych informacjach szczegółowo opisano możliwy sposób przedstawiania danych w celu zachowania ich poufności, a także zachowania prawa innych zainteresowanych stron do obrony. W związku z tym Komisja odrzuciła stwierdzenie dotyczące braku możliwości przedstawienia jakichkolwiek informacji ze względu na ich poufny charakter.
- (28) Ponadto w odniesieniu do argumentu dotyczącego domniemanego naruszenia poufności przedsiębiorstwo QazFanCom nie przedstawiło uzasadnienia; nie wskazało żadnych informacji opublikowanych w aktach otwartych do wglądu, które zawierałyby informacje na temat statusu wniosku o zwolnienie złożonego przez QazFanCom przed wysłaniem pisma na podstawie art. 18, a zatem Komisja odrzuciła ten argument.
- (29) W związku z powyższym Komisja uznała, że dwa przedsiębiorstwa z siedzibą w Kazachstanie (QazFanCom i VFP LPP) oraz trzy przedsiębiorstwa z siedzibą w Turcji (Murat Şahin Orman Ürünleri, Petek Kontrplak San ve Tic A.Ş. i Sağamlar Orman Tarım Ürünleri San. Ve Tic. AS) nie współpracowały w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, a w związku z tym nie wykazały, że nie uczestniczą w działaniach mających na celu obchodzenie środków. W związku z tym ich wnioski o zwolnienie zostały odrzucone.
- (30) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo QazFanCom argumentowało, że Komisja przyjęła nieprzyjazne i niekonstrukttywne podejście do współpracy i odmówiła uwzględnienia przedstawionych dokumentów ze względów ściśle proceduralnych. Przedsiębiorstwo QazFanCom zwróciło się do Komisji o uwzględnienie dokumentów przedłożonych w grudniu 2023 r., ponieważ jego zdaniem Komisja miała na to wystarczająco dużo czasu, skoro ostateczna decyzja miała zapaść dopiero w maju 2024 r. Ponadto przedsiębiorstwo QazFanCom wystąpiło o posiedzenie wyjaśniające z udziałem służb Komisji, a także o posiedzenie wyjaśniające z udziałem rzecznika praw stron. Wniosek o posiedzenie wyjaśniające z udziałem służb Komisji został przyjęty, mimo że został złożony po upływie terminu podanego w dokumencie zawierającym ustalenia. Posiedzenie wyjaśniające z udziałem rzecznika praw stron odbyło się w dniach 2 i 3 kwietnia 2024 r.; podczas posiedzenia wyjaśniającego rzecznik praw stron stwierdził, że kwestie podniesione przez zainteresowaną stronę nie dotyczą praw procesowych określonych w zakresie uprawnień rzecznika praw stron w postępowaniach w sprawie handlu, ale dotyczą wyjaśnień dotyczących stosowania art. 18 ust. 1, a zatem nie zalecono żadnych konkretnych działań następczych.
- (31) Jak wyjaśniono w motywie 26 powyżej, Komisja kilkakrotnie zgodziła się na przedłużenie terminu przedstawienia przez przedsiębiorstwo QazFanCom wszystkich wymaganych informacji zgodnie z art. 3 ust. 2 rozporządzenia wszczynającego i art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, jak określono szczegółowo w piśmie na podstawie art. 18 z dnia 17 listopada 2024 r. Komisja nie mogła już wziąć pod uwagę żadnych informacji dostarczonych po upływie tych terminów ze względu na ograniczenia czasowe dochodzenia oraz fakt, że przedsiębiorstwo QazFanCom nie przedłożyło w przewidzianych terminach informacji niezbędnych Komisji w celu ustalenia, czy uczestniczyło ono w praktykach obchodzenia środków.
- (32) Dnia 20 marca 2024 r. Komisja przeprowadziła posiedzenie wyjaśniające z udziałem przedstawicieli QazFanCom, podczas którego przedsiębiorstwo szczegółowo omówiło swoje uwagi dotyczące ujawnienia ustaleń. Przedsiębiorstwo QazFanCom nie przedstawiło jednak żadnego nowego uzasadnionego argumentu i zasadniczo ograniczyło się do ponownego stwierdzenia, że współpracowało w miarę swoich możliwości. W związku z tym Komisja potwierdziła swój wniosek przedstawiony w motywie 29 powyżej.

- (33) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Saglamlar Orman Tarim Urunleri San. Ve. Tic. AS stwierdziło, że w październiku 2023 r. dostarczyło wiele informacji, a informacje, które nie zostały przekazane, były uznane przez kierownictwo za poufne.
- (34) Jak wyjaśniono w motywie 27, Komisja uznała, że wszystkim znanym producentom eksportującym sklejkę z drewna brzożowego mającym siedzibę w Kazachstanie i Turcji przekazano szczegółowe instrukcje dotyczące sposobu przekazania jawnej wersji formularza wniosku o zwolnienie. W związku z tym Komisja odrzuciła stwierdzenie dotyczące braku możliwości przedstawienia jakichkolwiek informacji ze względu na ich poufny charakter.
- (35) Komisja odbyła wizyty weryfikacyjne w pomieszczeniach następujących przedsiębiorstw:
- Favorit LLP (Kazachstan)
 - Semipalatinsk Wood Processing LLP (Kazachstan)
 - Severnyi Fanernyi Kombinat LLP (Kazachstan)
 - Intur Construction Tourism and Forest (Turcja)
- (36) Komisja przeanalizowała również informacje zawarte w odpowiedziach współpracujących importerów na pytania zawarte w kwestionariuszu, aby porównać je z informacjami zgromadzonymi podczas kontroli.
- (37) Po przeprowadzeniu kontroli na miejscu Komisja postanowiła oprzeć ustalenia dotyczące wniosków o zwolnienie złożonych przez kazachskie przedsiębiorstwa Favorit LLP, Semipalatinsk Wood Processing LLP i Severnyi Fanernyi Kombinat LLP na najlepszych dostępnych faktach, o czym przedsiębiorstwa poinformowano odpowiednio w dniach 22 stycznia 2024 r., 26 stycznia 2024 r. i 22 stycznia 2024 r. na podstawie art. 18 rozporządzenia podstawowego. Szczegółową analizę oraz ocenę tureckiego przedsiębiorstwa Intur Construction Tourism and Forest przedstawiono w sekcji 4 poniżej.
- (38) W związku z powyższym⁽⁷⁾ Komisja stwierdziła niski poziom współpracy w obu krajach i uznała, że ustalenia dotyczące obu krajów muszą opierać się na danych statystycznych.

2.2. Kwestie ogólne

- (39) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja musi przeanalizować, czy spełnione są następujące warunki:
- czy wystąpiła zmiana struktury handlu pomiędzy Rosją, Kazachstanem, Turcją a Unią,
 - czy ta zmiana wynikała z praktyki, procesu lub prac niemających wystarczających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza wprowadzeniem obowiązujących środków antydumpingowych,
 - czy istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych obowiązujących środków antydumpingowych w odniesieniu do cen lub ilości produktu objętego dochodzeniem, oraz
 - czy istnieją dowody dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla produktu objętego postępowaniem.
- (40) Oprócz praktyk obchodzenia środków polegających na przeładunku sklejki w Kazachstanie i Turcji Komisja zbadała również, czy środki antydumpingowe były obchodzone poprzez stosowanie praktyk obejmujących działalność montażową/wykończeniową. Uznano, że praktyki takie jak produkcja sklejki z drewna brzożowego z rosyjskich materiałów wsadowych (kłód brzożowych i forniru) stanowiły działalność montażową lub wykończeniową w rozumieniu art. 13 ust. 2. W związku z tym Komisja szczegółowo przeanalizowała kryteria określone w art. 13 ust. 2, w szczególności:

⁽⁷⁾ W okresie sprawozdawczym przedsiębiorstwo Intur Construction Tourism and Forest (jedyne współpracujące przedsiębiorstwo) dokonało wywozu do Unii [2 000–3 000] m³, co stanowiło [5–10] % całkowitej wielkości przywozu z Turcji.

- czy wspomniana działalność montażowa/wykończeniowa rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po wszczęciu lub tuż przed wszczęciem dochodzenia antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami, oraz
- czy części te stanowią przynajmniej 60 % łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, a wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25 % kosztów produkcji.

2.3. Zmiana struktury handlu

2.3.1. Zmiana struktury handlu między Unią, Rosją i Turcją

- (41) W tabeli 1 przedstawiono zmiany w przywozie sklejki z drewna brzożowego do Unii w okresie objętym dochodzeniem:

Tabela 1

Przywóz sklejki z drewna brzożowego z Rosji, Kazachstanu i Turcji do Unii (m³)

	2019	2020	2021	2022	OS
Rosja	809 267	763 783	959 000	503 140	51 398
<i>Indeks (podstawa = 2019)</i>	100	94	119	62	6
Udział w rynku	44,2 %	41,7 %	52,4 %	31,8 %	4,2 %
Kazachstan	0	0	0	29 225	97 068
<i>Indeks (podstawa = 2022)</i>				100	332
Udział w rynku	0	0	0	1,8 %	7,9 %
Turcja	4 094	3 001	1 536	15 619	33 832
<i>Indeks (podstawa = 2019)</i>	100	73	38	381	826
Udział w rynku	0,2 %	0,2 %	0,1 %	1,0 %	2,8 %

Źródło: Comext, szacunki skarżącego dotyczące sprzedaży w UE.

- (42) Zgodnie z tabelą 1 w 2022 r., po nałożeniu ceł antydumpingowych na przywóz sklejki z drewna brzożowego z Rosji w listopadzie 2021 r., przywóz z Rosji do Unii zmniejszył się o prawie 40 % w porównaniu z 2019 r., czyli w okresie poprzedzającym wszczęcie pierwotnego dochodzenia. W okresie sprawozdawczym przywóz zmniejszył się o 94 % w porównaniu z 2019 r.
- (43) W latach 2019, 2020 i 2021 nie było przypadków przywozu sklejki z drewna brzożowego z Kazachstanu do Unii. Przywóz do Unii rozpoczął się dopiero w kwietniu 2022 r., po nałożeniu ceł antydumpingowych na Rosję w listopadzie 2021 r. W okresie sprawozdawczym wielkość przywozu wzrosła ponad trzykrotnie w porównaniu z 2022 r. i wyniosła ponad 97 tys. m³.
- (44) W 2019 r. wielkość przywozu z Turcji wyniosła jedynie około 4 000 m³. W latach 2019–2021 wielkość przywozu spadła o ponad 60 %. W 2022 r., po nałożeniu ceł antydumpingowych na Rosję w listopadzie 2021 r., wielkość przywozu wzrosła prawie czterokrotnie w porównaniu z 2019 r., a w okresie sprawozdawczym odnotowano ponad ośmiokrotny wzrost.

2.3.2. Zmiana struktury handlu między Rosją a Kazachstanem

- (45) W tabeli 2 przedstawiono zmiany w przywozie sklejki z drewna brzożowego, kłód i forniru z Rosji do Kazachstanu w okresie objętym dochodzeniem (m³):

Tabela 2

	2019	2020	2021	2022	OS
Sklejka z drewna brzożowego	0	0	0	171 277	275 899
<i>Indeks</i>				100	161

Kłody	0	0	0	11 120	27 202
<i>Indeks</i>				100	245
Fornir	0	0	0	4 480	16 686
<i>Indeks</i>				100	372

Źródło: Global Trade Atlas.

- (46) Zgodnie z tabelą 2 przywóz sklejki z drewna brzozonego oraz kłód i forniru (głównych materiałów wsadowych do produkcji sklejki z drewna brzozonego) z Rosji do Kazachstanu rozpoczął się dopiero w 2022 r.
- (47) W okresie sprawozdawczym przywóz sklejki z drewna brzozonego wzrósł o ponad 60 %. Między 2022 r. a okresem sprawozdawczym również przywóz kłód i forniru uległ znacznemu zwiększeniu – w przypadku forniru był to wzrost niemal czterokrotny.

2.3.3. Zmiana struktury handlu między Rosją a Turcją

- (48) W tabeli 3 przedstawiono zmiany w przywozie sklejki z drewna brzozonego, kłód i forniru z Rosji do Turcji w okresie objętym dochodzeniem (m³):

Tabela 3

	2019	2020	2021	2022	OS
Sklejka z drewna brzozonego	14 749	21 600	21 620	60 231	120 073
<i>Indeks</i>	100	146	147	408	814
Kłody			1 752	2 012	
<i>Indeks</i>			100	115	
Fornir	10 462	23 260	40 096	71 672	109 977
<i>Indeks</i>	100	222	383	685	1 051

Źródło: Global Trade Atlas.

- (49) Zgodnie z tabelą 3 przywóz sklejki z drewna brzozonego z Rosji do Turcji rozpoczął się już w 2019 r., lecz w stosunkowo niskich ilościach. W latach 2021–2022 przywóz wzrósł trzykrotnie. Najbardziej znaczący wzrost miał miejsce między 2022 r. a okresem sprawozdawczym, kiedy to wielkość przywozu wzrosła dwukrotnie i wyniosła ponad 120 tys. m³. Pod względem ilości w porównaniu z 2021 r. (okres przed wprowadzeniem środków) przywóz sklejki wzrósł sześciokrotnie.
- (50) Jednocześnie w porównaniu z 2019 r. wzrósł również przywóz kłód i forniru. Podczas gdy w przypadku kłód między 2021 r. a okresem sprawozdawczym nie odnotowano wzrostu, przywóz forniru między 2019 r. a okresem sprawozdawczym wzrósł ponad dziesięciokrotnie. W okresie sprawozdawczym przywóz forniru wzrósł 2,5 razy w porównaniu z 2021 r.

2.3.4. Podsumowanie

- (51) Powyższe zmiany w przywozie z Rosji, Kazachstanu i Turcji wyraźnie wskazują na zmianę struktury handlu po nałożeniu środków na przywóz sklejki z drewna brzozonego. Podczas gdy przywóz z Rosji niemal zanikł, znacząco wzrósł przywóz zarówno z Kazachstanu, jak i z Turcji. Jednocześnie znacznie zwiększyły się przepływy handlowe sklejki z drewna brzozonego, kłód i forniru między Rosją a Kazachstanem oraz Rosją i Turcją.
- (52) Komisja stwierdziła zatem, że spadek przywozu z Rosji i jednoczesny wzrost przywozu z Kazachstanu i Turcji stanowi zmianę struktury handlu między wyżej wymienionymi państwami w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

2.4. Charakter praktyk związanych z obchodzeniem środków

- (53) Art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zawiera wymóg, zgodnie z którym zmiana struktury handlu powinna wynikać z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem. Praktyka, proces lub prace polegają między innymi na wysyłce towaru objętego istniejącymi środkami za pośrednictwem państw trzecich oraz montażu części/wykończeniu w państwie trzecim zgodnie z art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (54) Jak stwierdzono w sekcji 2.1.4 powyżej, ze względu na niski poziom współpracy ustalenia dotyczące istnienia i charakteru praktyk obchodzenia środków musiano oprzeć na dostępnych faktach zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (55) Dowody zawarte we wniosku i potwierdzone przez Komisję w toku dochodzenia wykazały, że sklejka z drewna brzożowego wytwarzana w Rosji była wywożona do Turcji lub Kazachstanu. Strona pośrednicząca w Turcji lub Kazachstanie ponownie wywoziła sklejkę z drewna brzożowego do Unii jako niezależną partię albo w połączeniu z lokalnie wyprodukowaną sklejką z drewna brzożowego lub innych gatunków drewna. Ponadto niektóre przedsiębiorstwa z siedzibą zarówno w Kazachstanie, jak i w Turcji obchodziły środki antydumpingowe dotyczące sklejk z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji, produkując sklejkę z drewna brzożowego z wykorzystaniem materiałów wsadowych pochodzących z Rosji, co w rozumieniu warunków określonych w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego uznano za działalność montażową/wykończeniową (zob. sekcja 2.7 poniżej) ⁽⁸⁾.
- (56) Ponadto wielkość przywozu do Unii zarówno z Turcji, jak i Kazachstanu w okresie sprawozdawczym przekroczyła wielkość produkcji w obu państwach, szacowaną w tym okresie odpowiednio na ok. 17–20 tys. m³ i ok. 69 tys. m³ ⁽⁹⁾. Przywóz ten nie mógł zatem w całości składać się ze sklejk z drewna brzożowego pochodzącej z Kazachstanu lub Turcji ⁽¹⁰⁾.
- (57) Praktyki przeładunku rosyjskiej sklejk dokonywanego w okresie sprawozdawczym w Turcji i Kazachstanie zostały dodatkowo potwierdzone licznymi wiadomościami elektronicznymi i ofertami cenowymi importerów i przedsiębiorstw handlowych ⁽¹¹⁾. Informacje przedstawione przez współpracujących importerów wykazały również, że sklejka z Rosji była sprzedawana na unijnym rynku oraz że sprzedaż odbywała się za pośrednictwem łańcucha wielu przedsiębiorstw handlowych ⁽¹²⁾.
- (58) W Kazachstanie praktyki obchodzenia środków były łatwiejsze ze względu na bliskość geograficzną Rosji oraz fakt, że przedsiębiorstwa miały powiązania z rosyjskimi producentami sklejk z drewna brzożowego lub materiałów wsadowych. Ponadto według dwóch producentów prowadzących wywóz kazachskie świadectwa pochodzenia były przedmiotem handlu i nadużyły w odniesieniu do sklejk pochodzenia rosyjskiego.

2.5. Niewystarczająca racjonalna przyczyna lub ekonomiczne uzasadnienie

- (59) Oprócz zwiększonych kosztów transportu związanych z przeładunkiem sklejk z drewna brzożowego w Kazachstanie i Turcji przywóz sklejk z drewna brzożowego z Rosji do Turcji w okresie sprawozdawczym podlegał zwykłemu cłu w wysokości 7 %, a od 2018 r. dodatkowej stawce celnej w wysokości 20 %. W związku z tym przeładunek sklejk w obu krajach wiązał się z dodatkowymi kosztami i nie stwierdzono ekonomicznego uzasadnienia dla zmiany struktury handlu oraz praktyk.

⁽⁸⁾ Pkt 38–45 i pkt 71–77 wniosku.

⁽⁹⁾ Wielkość produkcji w Turcji oszacowano na podstawie szacowanej zdolności produkcyjnej (pkt 32 wniosku). W związku z tym rzeczywista wielkość produkcji była prawdopodobnie niższa. Wielkość produkcji w Kazachstanie oparto na odpowiedziach kazachskich producentów na pytania zawarte w kwestionariuszu oraz informacjach zawartych we wniosku (pkt 67).

⁽¹⁰⁾ Zgodnie z informacjami przedstawionymi we wniosku w Turcji nie produkuje się gatunków brzozy o dużym zagęszczeniu wykorzystywanych do wytwarzania sklejk z drewna brzożowego, a turecki ekosystem brzoź nie charakteryzuje się wysoką wydajnością.

⁽¹¹⁾ Załączniki 16–24 do wniosku.

⁽¹²⁾ Otwarte odpowiedzi importerów na pytania zawarte w kwestionariuszu.

- (60) Przedsiębiorstwa Favorit i SFK uznały, że Komisja nie ustaliła, iż obchodzenie środków wynikało z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia poza nałożonym cłem, zaś Komisja argumentowała, że przywóz z Kazachstanu zaczął trafiać do Unii dopiero po nałożeniu sankcji na rosyjską sklejkę, które stanowi jedyną przyczynę lub ekonomiczne uzasadnienie zwiększenia tego przywozu ⁽¹³⁾.
- (61) Komisja uznała, że sankcje zostały nałożone niecałe 8 miesięcy po nałożeniu ceł antydumpingowych oraz że początek zmiany w strukturze handlu można było zaobserwować jeszcze przed nałożeniem sankcji. Przywóz z Kazachstanu (i Turcji) rozpoczął się przed nałożeniem sankcji. Ponadto dochodzenie wykazało, że przedsiębiorstwo SFK utworzyło powiązanego importera w Unii w kwietniu 2022 r. tuż po nałożeniu ceł antydumpingowych i przed wejściem w życie sankcji (dnia 10 lipca 2022 r.).
- (62) Komisja stwierdziła zatem, że nie ma innej racjonalnej przyczyny ani ekonomicznego uzasadnienia wysyłki sklejki z drewna brzozonego przez Kazachstan i Turcję, poza obchodzeniem ceł.

2.6. Rozpoczęcie lub znaczne nasilenie praktyk określonych w art. 13 ust. 2

- (63) Zgodnie z wymogiem ustanowionym w art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego działalność montażowa/wykończeniowa musiała rozpocząć się lub znacznie się zwiększyć po lub tuż przed wszczęciem dochodzenia antydumpingowego, zaś części musiały pochodzić z kraju objętego środkami antydumpingowymi.
- (64) Ze względu na niski poziom współpracy w obu krajach Komisja oparła swoje ustalenia dotyczące rozpoczęcia lub znacznego nasilenia praktyk określonych jako działalność montażowa lub wykończeniowa na najlepszych dostępnych faktach w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (65) Dane statystyczne, streszczone w sekcji 2.3 powyżej, wyraźnie wykazały, że czynności montażowe i wykończeniowe, a następnie przywóz do Unii rozpoczęły się po nałożeniu ceł antydumpingowych w listopadzie 2021 r. W związku z tym Komisja stwierdziła, że działalność montażowa rozpoczęła się po nałożeniu ceł antydumpingowych.

2.7. Wartość części i wartość dodana

- (66) Zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego w przypadku działalności montażowej innym warunkiem niezbędnym do stwierdzenia obchodzenia środków jest konieczność potwierdzenia, że części (w omawianym przypadku z Kazachstanu i Turcji) stanowią przynajmniej 60 % łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu i że wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia nie przekracza 25 % kosztów produkcji.
- (67) Niektórzy kazachscy i tureccy producenci kupowali w okresie sprawozdawczym główne materiały wsadowe z Rosji (kłody brzozone lub fornir brzozowy wytwarzany z kłód oraz żywicę). Ponieważ kłody, fornir i żywica stanowią 100 % materiałów wsadowych, wartość materiału wsadowego (wprowadzonych części) przekroczyła próg 60 %.
- (68) Potwierdzają to ustalenia dotyczące współpracującego tureckiego producenta wytwarzającego sklejkę z drewna brzozonego z rosyjskiego forniru (szczegółowe informacje znajdują się w sekcji 4 poniżej). Ustalenia dotyczące tego przedsiębiorstwa wykazały ponadto, że wartość dodana nie osiągnęła progu 25 % określonego w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. W związku z tym uznano, że drugie kryterium ustanowione w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego również zostało spełnione.
- (69) Przedsiębiorstwo SFK argumentowało, że obecne dochodzenie wszczęto jedynie na podstawie rzekomo wystarczających dowodów dotyczących przeładunku sklejki z drewna pochodzącego z Rosji, lecz akta sprawy nie zawierają dowodów świadczących o tym, że zmiana struktury handlu miałaby być wynikiem działalności montażowej lub wykończeniowej. Przedsiębiorstwo SFK uznało, że Komisja była zmuszona oprzeć się na danych SFK jako dostępnych faktach, z których jego zdaniem wynikało, że wartość dodana znacznie przekraczała 25 % łącznych kosztów produkcji.

⁽¹³⁾ Zakaz przywozu produktów ujętych w dziale 44 (w tym sklejki z drewna brzozonego) z Rosji wszedł w życie dnia 10 lipca 2022 r. (<https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2022/576/oj>).

- (70) Komisja uznała, że – jak określono w rozporządzeniu wszczynającym (sekcja D) – może również prowadzić dochodzenia w sprawie innych praktyk obchodzenia środków w przypadku ich stwierdzenia w toku dochodzenia. W tym przypadku, jak wspomniano w sekcji 2.2 powyżej, Komisja objęła dochodzeniem również działalność montażową/wykończeniową i stwierdziła, że środki nałożone na przywóz z Rosji były, między innymi, obchodzone za pomocą działalności montażowej lub wykończeniowej zarówno w Kazachstanie, jak i w Turcji.

2.8. Osłabienie skutków naprawczych cła antydumpingowego

- (71) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała, czy przywóz produktu objętego dochodzeniem osłabił, zarówno w odniesieniu do ilości, jak i cen, skutki naprawcze obecnie obowiązujących środków.
- (72) Jeżeli chodzi o ilości, udział przywozu z Kazachstanu w rynku stanowił około 7,9 % konsumpcji w Unii w okresie sprawozdawczym, podczas gdy w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem nie było przypadków przywozu⁽¹⁴⁾. W przypadku Turcji udział w rynku wzrósł z 0,2 % w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem do 2,8 % w okresie sprawozdawczym. Komisja uznała, że wielkość przywozu była znacząca.
- (73) Jeżeli chodzi o ceny, Komisja porównała średnią cenę niewyrządzającą szkody ustaloną w pierwotnym dochodzeniu, skorygowaną o wzrost kosztów między okresem objętym pierwotnym dochodzeniem a okresem sprawozdawczym, ze średnimi ważonymi cenami eksportowymi CIF określonymi na podstawie informacji zawartych w statystykach Eurostatu, odpowiednio dostosowanymi w celu uwzględnienia zwykłych cel (7 % w przypadku Kazachstanu, brak w przypadku Turcji) i kosztów po odprawie celnej, szacowanych na 5 %⁽¹⁵⁾. Powyższe porównanie cen wykazało istnienie zniżania cen na poziomie 66,4 % w przypadku Kazachstanu i 18,9 % w przypadku Turcji.
- (74) Komisja porównała również ustalone powyżej ceny przywozu z cenami przemysłu unijnego. Porównanie cen wykazało, że nastąpiło podcięcie cenowe na poziomie 36,7 % w przypadku Kazachstanu i 14,6 % w przypadku Turcji⁽¹⁶⁾.
- (75) Komisja stwierdziła, że w okresie sprawozdawczym obowiązujące środki były osłabiane pod względem ilości i cen na skutek przywozu z Kazachstanu i Turcji.
- (76) Przedsiębiorstwa Favorit i SFK stwierdziły, że wbrew art. 3.1–3.5 porozumienia antydumpingowego Komisja nie ustaliła istnienia istotnej szkody ani zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (77) Komisja uznała, że art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wymaga analizy, czy przywóz osłabia skutki naprawcze cła, a nie ponownego ustalenia szkody. Jak wspomniano w motywie 13, fakt, że przywóz ten spowodował szkodę dla unijnego przemysłu oraz że istnieje związek przyczynowy między tym przywozem a wyrządzoną szkodą, został już ustalony w rozporządzeniu pierwotnym. W związku z tym w dochodzeniu w sprawie obchodzenia środków analiza szkody, zagrożenia wystąpieniem szkody i związku przyczynowego nie była konieczna. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

2.9. Dowody na istnienie dumpingu

- (78) Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja zbadała również, czy istnieją dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla produktu podobnego.
- (79) W tym celu określono ceny eksportowe na podstawie danych Eurostatu, skorygowano je do poziomu ex-works i porównano z wartościami normalnymi ustalonymi podczas pierwotnego dochodzenia, odpowiednio skorygowanymi o inflację.
- (80) Porównanie normalnych wartości uprzednio ustalonych dla podobnego produktu i cen eksportowych wykazało istnienie dumpingu w odniesieniu do przywozu zarówno z Kazachstanu, jak i z Turcji.

⁽¹⁴⁾ Konsumpcję ustalono na podstawie szacunków całkowitej sprzedaży w UE i wielkości przywozu w okresie objętym dochodzeniem.

⁽¹⁵⁾ Załącznik 26 do wniosku.

⁽¹⁶⁾ Ceny unijne opierają się na informacjach zawartych we wniosku (załącznik 26).

- (81) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwa Favorit i SFK odniosły się do pierwszego zdania pisma przewodniego dołączonego do dokumentu zawierającego ogólne ustalenia, w którym wspomniano o propozycji „nałożenia ostatecznych środków antidumpingowych na przywóz sklejki z drewna brzozonego wysyłanej z Kazachstanu”. Na tej podstawie przedsiębiorstwa stwierdziły, że stwierdzenie dumpingu było niezgodne z prawem, ponieważ margines dumpingu należało obliczyć w drodze porównania wartości normalnej ustalonej w Kazachstanie z cenami eksportowymi z Kazachstanu. Stwierdziły również, że Komisja porównała wartości normalne i ceny eksportowe ustalone w różnych okresach. Ich zdaniem korekty wartości normalnej o inflację dokonano przez odniesienie do publikacji dotyczących cen sklejki z drewna brzozonego w państwie trzecim, tj. w Rosji, a zatem nie odzwierciedlało to warunków rynkowych w Kazachstanie. Oba przedsiębiorstwa twierdziły również, że Komisja porównała wartości normalne i ceny eksportowe na innym poziomie handlu. Ponadto argumentowały, że w obliczeniach dotyczących dumpingu Komisja nie uwzględniła numerów kontrolnych produktu (PCN).
- (82) Komisja wyjaśniła, że w piśmie przewodnim rzeczywiście błędnie wspomniano o „nałożeniu” zamiast „rozszerzeniu”. Był to jednak jedynie błąd pisarski. Z samego dokumentu zawierającego ustalenia jasno wynikało, że dotyczył on ustaleń, na podstawie których Komisja zamierzała rozszerzyć cło antidumpingowe nałożone na przywóz z Rosji na przywóz z Kazachstanu i Turcji, a nie nałożyć nowe cło antidumpingowe. Zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego warunkiem podstawowym jest istnienie dowodów świadczących o dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości ustalonych wcześniej dla produktu podobnego. Na tej podstawie wartość normalną oparto na wartości normalnej ustalonej w pierwotnym dochodzeniu dotyczącym przywozu z Rosji, odpowiednio skorygowanej o inflację, którą porównano z cenami eksportowymi z Kazachstanu, dostosowanymi do poziomu ex-works. Kalkulacji tej dokonano na poziomie całego kraju. Art. 13 rozporządzenia podstawowego nie zawiera wymogu przeprowadzenia takiego porównania na poziomie poszczególnych rodzajów produktu. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

3. ŚRODKI

- (83) Na podstawie powyższych ustaleń Komisja stwierdziła, że środki antidumpingowe nałożone na przywóz sklejki pochodzącej z Rosji są obchodzone poprzez przywóz produktu objętego dochodzeniem wysyłanego z Kazachstanu oraz Turcji.
- (84) W związku z tym, zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, obowiązujące środki antidumpingowe powinny zostać rozszerzone na przywóz produktu objętego dochodzeniem.
- (85) Na podstawie art. 13 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego rozszerzenie powinno obejmować środek ustanowiony w art. 1 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2021/1930, w odniesieniu do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”, tj. ostateczne cło antidumpingowe w wysokości 15,8 % mające zastosowanie do ceny netto na granicy Unii przed ocleniem.
- (86) Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że wszelkie rozszerzone środki należy stosować do przywozu produktów wprowadzonych do Unii z zastrzeżeniem rejestracji wymaganej rozporządzeniem wszechstrajającym, cło pobiera się od zarejestrowanego przywozu produktu objętego dochodzeniem.
- (87) Zarówno przedsiębiorstwo Favorit, jak i przedsiębiorstwo SFK zwróciły się z wnioskiem, aby w jakimkolwiek rozporządzeniu rozszerzającym cło wyraźnie wskazano, że żadnych faktów dotyczących obchodzenia środków ustalonych w ramach niniejszego dochodzenia nie należy rozumieć jako ustaleń dotyczących obchodzenia środków w rozumieniu unijnych środków ograniczających w związku z inwazją Rosji na Ukrainę ani nie powinny one tego sugerować.
- (88) Komisja potwierdziła, że podstawą prawną dochodzenia było rozporządzenie podstawowe, w szczególności jego art. 13, oraz że ustalenia szczegółowe w tym rozporządzeniu dotyczyły obchodzenia ceł antidumpingowych nałożonych na przywóz sklejki z drewna brzozonego z Rosji w listopadzie 2021 r.

4. WNIOSKI O ZWOLNIENIE

- (89) Jak wspomniano w sekcji 1.7 powyżej, Komisja oceniła wnioski o zwolnienie złożone przez producentów eksportujących z siedzibą w Kazachstanie i Turcji.

4.1. Kazachstan

4.1.1. Ustalenia w odniesieniu do przedsiębiorstwa Favorit

- (90) Podczas wizyty weryfikacyjnej w pomieszczeniach przedsiębiorstwa Favorit i jego przedsiębiorstw powiązanych służby Komisji stwierdziły brak wiarygodności dokumentacji księgowej przedsiębiorstwa Favorit ze względu na brak możliwości potwierdzenia jej prawdziwości za pomocą jakiegokolwiek dokumentu poddanego niezależnej kontroli. W związku z tym Komisja nie była w stanie w wiarygodny sposób ustalić zakresu działalności przedsiębiorstwa Favorit na podstawie jakiegokolwiek oficjalnego dokumentu, również w związku z brakiem sprawozdań finansowych poddanych niezależnej kontroli. Zapisy księgowe nie pozwoliły Komisji na wiarygodne ustalenie całkowitej wielkości zakupów materiałów wsadowych, całkowitej wielkości zakupów produktu gotowego, całkowitej wielkości produkcji i całkowitej wielkości sprzedaży. Wszystkie te informacje są niezbędne do oceny wniosku o zwolnienie na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Informacje, których nie można było zweryfikować, dotyczyły znacznej części zakupów materiałów wsadowych i produktu objętego postępowaniem, w tym wielkości i wartości zakupów i odsprzedaży rosyjskiej sklejki z drewna brzozonego i forniru, jak również informacji dotyczących kosztów i sprzedaży. W związku z tym Komisja nie była w stanie ustalić ani potwierdzić kompletności danych dotyczących wielkości i źródła sklejki z drewna brzozonego wywożonej do Unii, a zatem nie mogła potwierdzić, czy cała sklejka z drewna brzozonego zakupiona przez przedsiębiorstwo Favorit w Rosji była odsprzedawana wyłącznie na rynku krajowym, jak utrzymuje to przedsiębiorstwo.
- (91) Następnie Komisja przeanalizowała możliwość wykorzystania niektórych informacji przedstawionych przez przedsiębiorstwo Favorit na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego stanowi, że w przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz zweryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z brzmienia tego przepisu wynika, że te cztery przesłanki stosuje się łącznie. W związku z tym w przypadku niespełnienia choćby jednej z nich niemożliwe jest stosowanie tego przepisu, a zatem uwzględnienie odnośnych informacji ⁽¹⁷⁾.
- (92) W przedmiotowej sprawie Komisja uznała, że wszystkich informacji przedstawionych przez Favorit nie można uznać za możliwe do zweryfikowania. Wobec braku rzetelnej księgowości nie można było w wiarygodny sposób ustalić ilości i źródła sklejki sprzedawanej przez Favorit na rynku unijnym. W związku z tym wykorzystanie jedynie częściowo informacji przedstawionych przez Favorit nie pozwoliło na względnie dokładne ustalenie, czy przedsiębiorstwo odsprzedawało sklejkę z drewna brzozonego zakupioną w Rosji na unijny rynek.
- (93) Komisja wzięła również pod uwagę inne czynniki, takie jak brak oddzielnych magazynów lub przynajmniej wyraźnie wyodrębnionych przestrzeni lub etykietowania produktu gotowego dla sklejki z drewna brzozonego wyprodukowanej we własnym zakresie i sklejki zakupionej, a także fakt, że sklejka z drewna brzozonego przeznaczona na rynek krajowy w ogóle nie posiadała etykiet, jak również brak możliwości do zweryfikowania dokumentacji dotyczącej przemieszczania zapasów w magazynach przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo nabywało większość rosyjskiej sklejki z drewna brzozonego za pośrednictwem krajowych przedsiębiorstw handlowych, w związku z czym nie można było wiarygodnie ustalić wielkości zakupów, ponieważ nie odnotowano ich w żadnym oficjalnym dokumencie. Odsprzedaż odbywała się za pośrednictwem trzech przedsiębiorstw handlowych: dwóch z siedzibą w Kazachstanie i jednego spoza Kazachstanu. Przedsiębiorstwo handlowe spoza Kazachstanu, które odsprzedawało zakupioną od Favorit sklejkę z drewna brzozonego do Unii, rzekomo nie posiadało sprawozdań finansowych poddanych kontroli, w związku z czym informacje na temat ilości i specyfiki odsprzedawanych produktów nie mogły zostać zweryfikowane na podstawie żadnego oficjalnego dokumentu. Mając na uwadze wszystkie te czynniki, Komisja uznała, że wszystkie informacje dostarczone przez Favorit należało odrzucić.
- (94) Na tej podstawie służby Komisji poinformowały Favorit o zamiarze zastosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i przedstawiły swoje ustalenia oparte na „dostępnych faktach” w odniesieniu do całego kraju, streszczone w sekcji 2.

⁽¹⁷⁾ Zob. wyrok z dnia 19 marca 2015 r. w sprawie T-413/13 City Cycle Industries przeciwko Radzie Unii Europejskiej, niepublikowany, ECLI:EU:T:2015:164, pkt 120 i przytoczone tam orzecznictwo.

- (95) Przedsiębiorstwo Favorit nie zgodziło się z tymi ustaleniami. Przedsiębiorstwo stwierdziło brak podstaw do zastosowania art. 18 ust. 1 lub art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ponieważ w pełni współpracowało w toku dochodzenia i przedstawiło wszystkie niezbędne dane, o które zwróciła się Komisja, oraz z powodzeniem wykazało, że nie dokonuje przeładunku sklejki z drewna brzozonego pochodzenia rosyjskiego do Unii.
- (96) Przedsiębiorstwo Favorit argumentowało, że jest rzeczywistym producentem i że podjęło znaczne wysiłki w celu przygotowania odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, co stanowiło skomplikowane zadanie ze względu na brak sprawozdań finansowych oraz ograniczenia stosowanego systemu rachunkowości.
- (97) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Favorit ponownie podniosło, że Komisja zignorowała trudności, jakie miało to przedsiębiorstwo ze względu na niewielkie rozmiary i ograniczoną liczbę pracowników, oraz postawiła rzekomo nierealistyczne wymogi, takie jak przedstawienie zweryfikowanych sprawozdań finansowych w terminie 37 dni po wszczęciu dochodzenia.
- (98) Przedsiębiorstwo Favorit zwróciło ponadto uwagę na fakt, że zgodnie z kazachskim ustawodawstwem nie jest zobowiązane do posiadania sprawozdań finansowych oraz że Komisja była świadoma trudności, jakie przedsiębiorstwo miało w odniesieniu do prowadzonej księgowości, lecz mimo to przystąpiła do dochodzenia i dokonała weryfikacji na miejscu. Przedsiębiorstwo Favorit argumentowało, że podczas analizy danych Komisja powinna zastosować obiektywny standard umożliwiający ustalenie wiarygodności informacji księgowych, i powołało się na art. 15 porozumienia antydumpingowego WTO, który stanowi, że należy zwrócić szczególną uwagę na kraje rozwijające się będące członkami WTO, a zatem Komisja nie może stosować MSSF ani innych ogólnosiwiatowych standardów. Powołało się przy tym na przykład algierskiego producenta, w odniesieniu do którego Komisja zastosowała ten artykuł ze względu na fakt, że nie posiadał on dokumentacji księgowej za połowę okresu objętego dochodzeniem ⁽¹⁸⁾.
- (99) Komisja nie zakwestionowała faktu, że przedsiębiorstwo Favorit produkowało również własną sklejkę z drewna brzozonego, lecz zastosowanie art. 18 było wynikiem zbioru różnych czynników, jak wyszczególniono powyżej w motywach 90–93. Celem weryfikacji na miejscu było nie tylko zbadanie wiarygodności danych księgowych, ale również sprawdzenie innych informacji, które można było zweryfikować jedynie na miejscu, między innymi istnienia rzeczywistej produkcji, zapasów materiałów wsadowych, rejestrów mogących mieć formę wyłącznie papierową, fizycznej lokalizacji zapasów sklejki z drewna brzozonego oraz oddzielenia produkcji własnej od sklejki z drewna brzozonego zakupionej w Rosji. Komisja podkreśliła ponadto, że odbycie wizyty weryfikacyjnej nie oznacza zamiaru przyjęcia danych. Komisja nie zgodziła się zatem z twierdzeniem, że skoro dane nie zostały od razu odrzucone, Komisja musiała je zaakceptować.
- (100) Komisja zauważyła ponadto, że nie wymagała od przedsiębiorstw przedstawiania sprawozdań finansowych, jeżeli takie sprawozdania nie istnieją, a przepisy krajowe nie wymagały ich sporządzania, ani nie wymagała, aby informacje, które należało dostarczyć, były zgodne z MSSF lub innymi standardami rachunkowości, jeżeli nie wymagało tego ustawodawstwo krajowe danego kraju. Dlatego też powodem zastosowania art. 18 nie była niezgodność rachunkowości przedsiębiorstwa Favorit ze standardami rachunkowości, lecz fakt, że dokumentacja księgowa prowadzona przez Favorit była niewiarygodna i uniemożliwiała sprawdzenie prawdziwości informacji przedstawionych przez Favorit wraz z wnioskiem o zwolnienie. W rezultacie przedsiębiorstwo Favorit nie mogło wykazać, że nie uczestniczyło w praktykach obchodzenia środków.
- (101) Bez uszczerbku dla zasady, zgodnie z którą legalność środków antydumpingowych należy oceniać na podstawie mającego zastosowanie prawa, a nie w odniesieniu do rzekomej wcześniejszej praktyki administracyjnej, Komisja zauważyła ponadto, że w przypadku algierskiego producenta postanowiła „wykorzystać dane przedsiębiorstwa w przypadku ich uznania za wystarczająco wiarygodne, w zakresie, w jakim nie wpływały one w sposób istotny na wynik” ⁽¹⁹⁾. Wniosek wyciągnięty z danych przedsiębiorstwa Favorit nie odpowiadał sytuacji algierskiego producenta – Komisja nie uznała danych przedsiębiorstwa Favorit za wystarczająco wiarygodne w odniesieniu do żadnej części okresu objętego dochodzeniem, a ich prawdziwość miała bezpośredni wpływ na wynik. W związku z tym Komisja uznała argument Favorit za nieuzasadniony.

⁽¹⁸⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 617/2000 z dnia 16 marca 2000 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz rozтворów mocznika i azotanu amonu pochodzących z Algierii, Białorusi, Litwy, Rosji i Ukrainy oraz wstępnie przyjmujące zobowiązanie zaproponowane przez producenta dokonującego wywozu z Algierii (Dz.U. L 75 z 24.3.2000, s. 3, motyw 10).

⁽¹⁹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 617/2000, motyw 10.

- (102) Przedsiębiorstwo Favorit uznało również, że w piśmie na podstawie art. 18 nie określono dokładnych przesłanek prowadzących do zastosowania art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego. Przedsiębiorstwo argumentowało, że art. 18 ust. 1 nie miał zastosowania, ponieważ przekazało wszystkie wymagane informacje. Ponadto uznało, że Komisja nie mogła zastosować art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego tylko dlatego, że dane Favorit nie były idealne pod każdym względem. Jednocześnie Komisja popełniła błąd w zakresie, w jakim zastosowała art. 18 ust. 1, z uwagi na niespełnienie warunków określonych w art. 18 ust. 3. Przedsiębiorstwo uznało, że art. 18 ust. 1 i 3 dotyczą różnych sytuacji, a ich stosowanie nie jest wzajemnie uzależnione.
- (103) Ponadto przedsiębiorstwo argumentowało, że zamiar Komisji nieuwzględnienia danych Favorit w całości jest ewidentnie sprzeczny z pkt 3 załącznika II do porozumienia antydumpingowego. Powołało się na sprawozdanie Organu Apelacyjnego w sprawie Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco⁽²⁰⁾, w którym stwierdzono, że zgodnie z pkt 3 załącznika II organy prowadzące dochodzenie są zobowiązane do wykorzystania informacji, jeżeli spełnione są trzy warunki, a mianowicie, że takie informacje są możliwe do zweryfikowania, zostały odpowiednio przedłożone, co umożliwiło ich wykorzystanie w dochodzeniu bez zbędnych trudności, oraz zostały przekazane w odpowiednim czasie. Z powyższego wynika, że w przypadku spełnienia tych warunków organy prowadzące dochodzenie nie są uprawnione do odrzucenia przedłożonych informacji przy dokonywaniu ustaleń. Przedsiębiorstwo Favorit stwierdziło, że w przedmiotowej sprawie warunki te zostały spełnione, ponieważ Komisja zweryfikowała szereg dokumentów, które wskazywały na brak obchodzenia środków. Ponieważ Komisja zwróciła się o uzgodnienie przekazanych informacji z zestawieniem obrotów i sald, a Favorit i jego przedsiębiorstwa powiązane spełniły tę prośbę, była zobowiązana do uwzględnienia tych informacji przed odwołaniem się do wszelkich dostępnych faktów. Przedsiębiorstwo Favorit powtórzyło podobne argumenty po ujawnieniu ustaleń.
- (104) Komisja podkreśliła, że powody zastosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego zostały szczegółowo przedstawione w piśmie na podstawie art. 18. Ponadto informacje zgromadzone podczas wizyty weryfikacyjnej wymieniono w sprawozdaniu z wizyty kontrolnej przekazanym przedsiębiorstwu po wizycie weryfikacyjnej. Przedstawione informacje ewidentnie nie były możliwe do zweryfikowania, jak wyszczególniono w motywach 90–93 powyżej, zatem Komisja stwierdziła, że warunki stosowania art. 18 ust. 3 nie zostały spełnione⁽²¹⁾ i oparła swoje ustalenia wyłącznie na art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, a nie na obu artykułach (art. 18 ust. 1 i 3), jak twierdzi Favorit.
- (105) Przedsiębiorstwo Favorit twierdziło ponadto, że w wystarczającym stopniu wykazało nieuczestniczenie w obchodzeniu środków, a Komisja mogła to zweryfikować. Wszystkie informacje odpowiadały systemowi ERP przedsiębiorstwa⁽²²⁾, którego zdaniem Favorit nie można zmodyfikować z mocą wsteczną. Przedsiębiorstwo uznało zarazem, że Komisja mogła również wizualnie potwierdzić, że ładunek przeznaczony na unijny rynek odpowiadał stanowi magazynu przedsiębiorstwa w Uralsku. Przedsiębiorstwo Favorit powtórzyło podobne argumenty po ujawnieniu ustaleń.
- (106) Komisja uznała, że informacje przedstawione przez strony muszą być możliwe do zweryfikowania, wiarygodne, a zatem użyteczne, oraz przedstawione w taki sposób, aby można je było zweryfikować ze skontrolowanymi księgami i rejestrami przedsiębiorstwa, które je przedłożyło, lub z wszelkimi innymi oficjalnymi dokumentami. W przypadku Favorit stwierdzono jednak, że informacje były niemożliwe do zweryfikowania, niewiarygodne i nieużyteczne oraz że nie można było udowodnić ich prawdziwości. Komisja nie zgodziła się zatem z twierdzeniem, że przedsiębiorstwo Favorit wykazało, iż nie uczestniczyło w praktykach obchodzenia środków, a mianowicie nie odsprzedawało rosyjskiej sklejki z drewna brzoźowego do Unii.

⁽²⁰⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii, WT/DS184/AB/R, pkt 80.

⁽²¹⁾ Komisja zbadała, czy braki nie powodowały nadmiernych trudności w dojsciu do dokładnych ustaleń oraz czy informacje zostały właściwie przedłożone w odpowiednim czasie i mogły być zweryfikowane, oraz czy strona działała w miarę swoich najlepszych możliwości. W związku z tym, w przypadku niespełnienia choćby jednego z nich niemożliwe jest stosowanie tego przepisu, a zatem uwzględnienie odnośnych informacji (zob. wyrok z dnia 19 marca 2015 r. w sprawie T-413/13 City Cycle Industries przeciwko Radzie Unii Europejskiej, niepublikowany, ECLI:EU:T:2015:164, pkt 120 i przytoczone tam orzecznictwo).

⁽²²⁾ „ERP” oznacza planowanie zasobów przedsiębiorstwa (ang. Enterprise Resource Planning) i jest oprogramowaniem rejestrującym działalność gospodarczą przedsiębiorstwa.

- (107) Komisja zauważyła ponadto, że ilość rosyjskiej sklejki z drewna brzoźowego zakupionej przez Favorit była znacząca i stanowiła [10–40] % jego sprzedaży oraz była zbliżona do ilości wywożonej przez Favorit do Unii. Jak jednak wyjaśniono powyżej, brak wiarygodnych i weryfikowalnych rachunków rejestrujących odsprzedaż nie pozwolił Komisji na potwierdzenie ani ilości, ani miejsca przeznaczenia rosyjskiej sklejki z drewna brzoźowego. Przedsiębiorstwo Favorit odsprzedawało sklejkę za pośrednictwem przedsiębiorstw handlowych z siedzibą w Kazachstanie i przedsiębiorstwa handlowego spoza Kazachstanu i utrzymywało, że w ich przypadku oficjalnie zweryfikowane sprawozdania finansowe nie są wymagane. Jak wyjaśniono podczas wizyty weryfikacyjnej, te kanały sprzedaży za pośrednictwem przedsiębiorstw handlowych umożliwiły Favorit wywóz do Unii. Podobnie zakup rosyjskich materiałów wsadowych do produkcji sklejki i sprzedaż sklejki z drewna brzoźowego za pośrednictwem przedsiębiorstw handlowych nie mogły zostać zweryfikowane na podstawie żadnego oficjalnego lub niezależnie skontrolowanego dokumentu.
- (108) Zapisy w księgach rachunkowych Favorit nie były zatem kompletne i nie umożliwiały weryfikacji. Komisja zauważyła również, że argument dotyczący braku możliwości modyfikacji systemu ERP z mocą wsteczną nie opierał się na żadnych konkretnych dowodach, lecz stanowił raczej oświadczenie przedsiębiorstwa, którego to oświadczenia nie można było zweryfikować. W żadnym przypadku Komisja nie była w stanie zweryfikować, czy system ERP obejmował wszystkie transakcje przedsiębiorstwa Favorit.
- (109) Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że żadna ewidencja ani inne dowody nie pozwoliły potwierdzić podczas wizyty w magazynie w Zubowsku, w siedzibie przedsiębiorstwa i w magazynie w Uralsku, że sklejka z drewna brzoźowego przeznaczona na wywóz do Unii i sklejka z drewna brzoźowego przeznaczona na rynek krajowy były przechowywane oddzielnie. W czasie wizyty w magazynach przechowywano bardzo niewielką ilość zapasów i tylko niektóre z nich były oznakowane. Ani w Zubowsku, ani w magazynie w Uralsku przedsiębiorstwo nie było w stanie przedstawić ewidencji przemieszczania zapasów ze wskazaniem miejsc pochodzenia i przeznaczenia sklejki z drewna brzoźowego. Przeciwnie, w Zubowsku argumentowano, że (jedyne) pracownik pracujący w magazynie posiadał wiedzę na temat załadowywanej sklejki z drewna brzoźowego, a zatem nie było potrzeby rejestrowania ani etykietowania sklejki z drewna brzoźowego przygotowanej do sprzedaży. W Uralsku, pomimo współdzielenia magazynu z innymi przedsiębiorstwami, rzekomo również nie prowadzono dokumentacji. Komisja nie zgodziła się zatem z argumentem Favorit, że podobieństwo opakowań oznaczonych jako przeznaczone do wywozu do Unii i opakowań, które Komisja mogła zobaczyć w magazynie w Uralsku, stanowił dowód na to, że sklejka sprzedawana na rynek unijny była produkowana przez Favorit. Przeciwnie, skoro w żadnym z tych magazynów rzekomo nie prowadzono ewidencji i nie przewidziano oddzielnego miejsca na sklejkę produkowaną przez Favorit i sklejkę pochodzenia rosyjskiego, przedsiębiorstwo to nie mogło wykazać, że do Unii wywożono wyłącznie sklejkę z produkcji własnej.
- (110) Przedsiębiorstwo Favorit twierdziło ponadto, że posiada tylko jeden zbiór ksiąg rachunkowych sporządzany do wszelkich celów, w tym na potrzeby rachunkowości podatkowej. Argumentowało, że wszystkie zakupy zostały zarejestrowane w systemie księgowym Favorit i wykazane w rachunkowości podatkowej. Ponadto przedsiębiorstwo Favorit utrzymywało, że uchybienia w prowadzonej rachunkowości związane z wiarygodnością i weryfikowalnością danych nie mają znaczenia dla oceny jego wniosku o zwolnienie. Przedsiębiorstwo Favorit argumentowało, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Maxcom⁽²³⁾ wnioski o zwolnienie należy uwzględnić, jeżeli są poparte dowodami i jeżeli takie dowody wskazują, że eksporterzy składający wniosek nie brali udziału w praktykach obchodzenia środków. Stwierdziło ono, że Trybunał Sprawiedliwości nie ograniczył pojęcia dowodów, które należy przedstawić w celu spełnienia odpowiedniego standardu prawnego, do określonego rodzaju dowodu. W szczególności nie istnieje wymóg zobowiązujący wnioskodawców do posiadania sprawozdań finansowych, skontrolowanych sprawozdań finansowych lub „oficjalnych ksiąg rachunkowych” i co do zasady wszelkie dowody byłyby wystarczające.
- (111) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że prowadzony jest tylko jeden zbiór ksiąg rachunkowych. Przeciwnie, księgi Favorit wykorzystywane do rachunkowości podatkowej nie były kompletne. Ponieważ księgi rachunkowe powinny zazwyczaj obejmować zakupy i odsprzedaż rosyjskiej sklejki z drewna brzoźowego, Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że ich wiarygodność nie ma znaczenia dla oceny jej wniosku o zwolnienie. Komisja przypomniała, że jej wniosek o zastosowaniu art. 18 opierał się na szeregu czynników wyszczególnionych w motywach 90–93, a nie na jednym konkretnym dowodzie. W związku z tym odrzuciła twierdzenie, że niedociągnięcia w rachunkowości były nieistotne.

⁽²³⁾ Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 26 stycznia 2017 r., sprawy połączone C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P, pkt 58.

- (112) Przedsiębiorstwo Favorit argumentowało również, że kwestionariusz i pismo poprzedzające weryfikację wymagały dokonania uzgodnienia wszystkich informacji z zestawieniem obrotów i sald oraz z ewidencją elektroniczną i przedsiębiorstwo Favorit wywiązało się z tych zobowiązań. Uznało, że Komisja nie „sprecyzowała szczegółowo”, że przedsiębiorstwo Favorit miało również powiązać dane z niektórymi „oficjalnymi księgami rachunkowymi”. Stwierdziło ponadto, że Komisja nie przedstawiła również sposobu, w jaki informacje te miały być uporządkowane. Jego zdaniem Komisja nie wzięła zatem pod uwagę rzeczywistych trudności napotkanych przez Favorit (takich jak brak sprawozdań finansowych), o których poinformowało ono Komisję. Zdaniem Favorit Komisja nie mogła następnie zarzucić mu braku współpracy.
- (113) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Szczegółowo określiła wymagane informacje oraz sposób, w jaki informacje te powinny być uporządkowane w kwestionariuszu. Standardową praktyką była również weryfikacja prawdziwości informacji poprzez kontrolę krzyżową między innymi z oficjalnymi rachunkami, deklaracjami podatkowymi lub ewidencją prowadzoną w zakładzie. Przedsiębiorstwo Favorit nie było jednak w stanie przedstawić uzgodnienia z żadną oficjalną lub niezależnie skontrolowaną dokumentacją. Komisja podkreśliła również, że powodem zastosowania art. 18 nie była odmowa udostępnienia jakichkolwiek wymaganych informacji przez Favorit, lecz okoliczności szczegółowo wyjaśnione w motywach 90–93. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.
- (114) Przedsiębiorstwo Favorit argumentowało, że podczas wizyty weryfikacyjnej dokonało uzgodnienia przychodów w swoim module rachunkowości podatkowej z przychodami wykazanymi w deklaracjach VAT oraz że uzgodniło również przychody z modulem zarządzania i rachunkowości podatkowej. Uzgodnienie to wykazało, że oba zbiory danych pochodziły z tych samych ksiąg rachunkowych, a zatem były wiarygodne, dokładne i możliwe do zweryfikowania. Pismo na podstawie art. 18 było zatem ewidentnie błędne i nieuzasadnione, ponieważ wskazuje na istnienie problemów związanych z uzgodnieniem, a także sprzeczne z pkt 1 załącznika II do porozumienia antydumpingowego.
- (115) Komisja zauważyła, że tylko część sprawozdań finansowych została uzgodniona z oficjalnymi dokumentami, które nie mogły zatem stanowić dowodu na to, że przedsiębiorstwo prawidłowo przekazało wszystkie pozostałe informacje. Komisja nie zgodziła się zatem z twierdzeniem, że ponieważ część operacji była zgodna z oficjalnymi rachunkami, dane należało zaakceptować. Jak wyjaśniono powyżej, brak możliwości uzgodnienia wszystkich danych podaje w wątpliwość wszystkie przedstawione przez Favorit informacje. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (116) Przedsiębiorstwo Favorit twierdziło ponadto, że w piśmie na podstawie art. 18 nie wyjaśniono, jakie dostępne fakty Komisja zamierzała zastosować i czy takie dostępne fakty opierały się na danych przekazanych przez Favorit, czy też na innych danych. Żadne dane w aktach sprawy nie wskazywały na zaangażowanie Favorit w przeładunek lub inne praktyki obchodzenia środków. Nawet gdyby zastosowanie miał art. 18 ust. 1, jedynymi faktami, które w uzasadniony sposób mogłyby zastąpić brakujące informacje, byłyby dane dostarczone przez Favorit. Ekstrapolacja krajowych ustaleń dotyczących obchodzenia środków na przedsiębiorstwo Favorit była jego zdaniem nieuzasadniona, ponieważ taki dobór faktów wyraźnie miał na celu ukaranie strony niewspółpracującej, za którą nie można uznać Favorit.
- (117) Przedsiębiorstwo Favorit uznało również, że wszelkie próby wyciągnięcia niekorzystnych wniosków z domniemanego braku współpracy były niezgodne z prawem w świetle art. 6.8 porozumienia antydumpingowego oraz art. 48 Karty praw podstawowych. Argumentowało ono, że zgodnie z orzeczeniem w sprawie Meksyk – Środki antydumpingowe wprowadzone w odniesieniu do ryżu oraz sprawozdaniem zespołu orzekającego w sprawie Chiny – Elektrotechniczne blachy teksturowane Komisja musi znaleźć „najlepsze dostępne informacje”, które muszą być nie tylko po prostu poprawne lub użyteczne same w sobie, lecz „najważniejsze” lub „najbardziej adekwatne”, oraz że brak współpracy nie uzasadnia wyciągnięcia negatywnych konsekwencji⁽²⁴⁾. Przedsiębiorstwo Favorit powtórzyło ten sam argument po ujawnieniu ustaleń.

⁽²⁴⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Meksyk – Środki antydumpingowe wprowadzone w odniesieniu do ryżu, WT/DS295/AB/R, pkt 289, oraz sprawozdanie zespołu orzekającego, Chiny – Elektrotechniczne blachy teksturowane, WT/DS414/R, pkt 7.302.

- (118) Komisja powtórzyła, że dane przedsiębiorstwa Favorit nie mogły zostać wykorzystane jako podstawa do ustaleń. Jak wyjaśniono powyżej, dane przekazane przez przedsiębiorstwo były niemożliwe do zweryfikowania, a w związku z tym nie mogły zostać wykorzystane nawet na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. Jak potwierdził Trybunał Sprawiedliwości, to do każdego indywidualnego producenta eksportującego należy wykazanie, że jego szczególna sytuacja uzasadnia zwolnienie zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego⁽²⁵⁾. W związku z tym Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo Favorit nie wykazało, że było rzeczywistym producentem nieprowadzącym działań mających na celu obejście środków. W świetle tych okoliczności, zgodnie ze swoją wcześniejszą praktyką, Komisja była zmuszona oprzeć się na krajowych ustaleniach dotyczących obchodzenia środków. Ponadto art. 18 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stanowi, że w przypadku gdy strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, wynik „może być mniej korzystny [...] niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy”. W związku z tym fakt, że zastosowanie ustaleń dotyczących całego kraju do Favorit miało dla niego mniej korzystny efekt, nie miało na celu ukarania Favorit, lecz stanowił jedyną możliwość, a zarazem konsekwencję braku możliwości wykorzystania danych przekazanych przez przedsiębiorstwo.
- (119) Przedsiębiorstwo Favorit stwierdziło również, że przedstawiło rachunki zysków i strat przedsiębiorstw handlowych z Kazachstanu, za pośrednictwem których dokonywało wywozu, w związku z czym Komisja miała możliwość dokonania pełnej weryfikacji i uzgodnienia danych. Ponadto przedsiębiorstwa te nie miały obowiązku przedstawienia zbadanych sprawozdań finansowych. Przedsiębiorstwo Favorit stwierdziło zarazem, iż Komisja błędnie uznała, że nie przedstawiono rachunku zysków i strat przedsiębiorstwa handlowego spoza Kazachstanu. Podkreśliło także, że przedsiębiorstwo handlowe spoza Kazachstanu nie było zobowiązane do posiadania skontrolowanych sprawozdań finansowych.
- (120) Komisja zauważyła, że rachunki zysków i strat przedsiębiorstw handlowych odzwierciedlały jedynie część działalności przedsiębiorstwa Favorit, a w związku z tym nie stanowiły dowodu świadczącego o prawidłowości wszystkich przekazanych przez to przedsiębiorstwo danych. Podobnie rachunki przedsiębiorstwa handlowego spoza Kazachstanu obejmowały jedynie część sprzedaży Favorit i nie można ich było wykorzystać do ustalenia prawdziwości rachunków przedsiębiorstwa Favorit. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (121) Przedsiębiorstwo Favorit stwierdziło również, że – mając na uwadze konsekwentną praktykę Komisji – brak współpracy w zakresie przeciwdziałania obchodzeniu środków nie prowadzi automatycznie do stwierdzenia obejścia środków w sposób dorozumiany ani do całkowitego nieuwzględnienia przedłożonych danych. Odniosło się ono do dochodzenia dotyczącego tkanin z włókna szklanego z Maroka, w którym to dochodzeniu stwierdzono, że producent nie współpracował w zakresie siedmiu kwestii, lecz Komisja przyjęła przekazane przez niego dane⁽²⁶⁾, oraz dochodzenia w sprawie kumaryny z Indii⁽²⁷⁾, w ramach którego przedsiębiorstwo wprowadziło Komisję w błąd w odniesieniu do przynależności do powiązanych przedsiębiorstw handlowych, lecz nie zastosowano art. 18 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym uznało, że zamiar zastosowania przez Komisję dostępnych faktów i odrzucenia przekazanych przez nie danych stanowi naruszenie zasady niedyskryminacji, która zobowiązuje do traktowania podobnych sytuacji w taki sam sposób. Przedsiębiorstwo Favorit stwierdziło ponadto, że jego sytuacja jest podobna do tej, o której mowa w wyroku w sprawie Maxcom, w związku z czym nie można było stwierdzić obchodzenia środków przez Favorit na podstawie krajowych ustaleń dotyczących obchodzenia środków. Przedsiębiorstwo Favorit uznało, że przedstawiło dowody świadczące o nieobchodzeniu środków, a w związku z tym Komisja nie mogła zastosować ustaleń dotyczących całego kraju do jego sytuacji.

⁽²⁵⁾ Zob. np. wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r. w sprawach połączonych C-247/15 P, C-253/15 P i C-259/15 P Maxcom przeciwko Chin Haur Indonesia, ECLI:EU:C:2017:61, pkt 59.

⁽²⁶⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2022/302 z dnia 24 lutego 2022 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/492, zmienionym rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/776, na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”) na przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka, oraz kończące dochodzenie dotyczące możliwości obchodzenia środków antydumpingowych wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2020/492 na przywóz materiałów z włókna szklanego pochodzących z Egiptu przez przywóz materiałów z włókna szklanego wysyłany z Maroka, zgłoszony lub niezgłoszony jako pochodzący z Maroka, Dz.U. L 46 z 25.2.2022, s. 49.

⁽²⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2272/2004 z dnia 22 grudnia 2004 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe, nałożone rozporządzeniem (WE) nr 769/2002 na przywóz kumaryny pochodzącej z Chińskiej Republiki Ludowej, na przywóz kumaryny pochodzącej z Indii lub Tajlandii, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Indii lub Tajlandii, Dz.U. L 396 z 31.12.2004, s. 18, motywy 11–12.

- (122) Komisja zauważyła, że ustalenia są dokonywane indywidualnie dla każdego przypadku z osobna, a w tym przypadku, jak szczegółowo wyjaśniono powyżej, należy rozważyć brak możliwości wykorzystania całego zbioru danych lub jedynie konkretnych informacji, istotność wpływu braku informacji na wynik dochodzenia oraz możliwość dokonania racjonalnych ustaleń bez tych informacji. Ponadto okoliczności faktyczne spraw wymienionych przez Favorit różniły się pod wieloma względami. W tych sprawach przede wszystkim model biznesowy przedsiębiorstw objętych postępowaniem był inny i nie było problemów związanych z brakiem skontrolowanych sprawozdań finansowych. W związku z tym Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że skoro w powyższych sprawach nie odrzucono wszystkich przekazanych danych, w przedmiotowej sprawie należało przyjąć takie samo podejście. W związku z tym uznała ten argument za nieuzasadniony. Komisja nie zgodziła się również z twierdzeniem, że istnieją zweryfikowane dowody świadczące o nieobchodzeniu środków przez przedsiębiorstwo Favorit – brak wiarygodnych i możliwych do zweryfikowania danych nie pozwolił przedsiębiorstwu wykazać braku praktyk obchodzenia środków.
- (123) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że ustalenia dotyczące przedsiębiorstwa Favorit muszą opierać się na dostępnych faktach w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego oraz że przedsiębiorstwo Favorit nie wykazało, że jest producentem, który nie prowadzi działań mających na celu obejście środków w rozumieniu art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym Komisja odrzuciła jego wniosek o zwolnienie.
- (124) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Favorit powtórzyło te same twierdzenia. Powtórnie wskazało, że udowodniło niedokonywanie przeładunku rosyjskiej sklejki z drewna brzozonego oraz że Komisja działała z naruszeniem porozumienia antydumpingowego i rozporządzenia podstawowego. Argumentowało przede wszystkim, że prowadzi wiarygodną księgowość, że przedstawione informacje były możliwe do zweryfikowania, że w magazynowanych zapasach produkcja własna była wyraźnie oddzielona od produkcji innych podmiotów oraz że posiada tylko jeden zbiór rachunków. Ponownie podniosło fakt, że Komisja zweryfikowała wszystkie informacje.
- (125) Przedsiębiorstwo Favorit stwierdziło ponadto, że Komisja nie wzięła pod uwagę napotkanych przez nie trudności jako małego przedsiębiorstwa z siedzibą w kraju rozwijającym się. Powtórnie wskazało również, że wykorzystanie dostępnych faktów miało niekorzystny wpływ na przedsiębiorstwo Favorit, co stanowi naruszenie art. 6.8 porozumienia antydumpingowego.
- (126) Komisja uznała, że wszystkie argumenty podniesione przez Favorit zostały już szczegółowo omówione w motywach 91–122. Z uwagi na to, że nie przedstawiono żadnych nowych uwag merytorycznych, wniosek zawarty w motywie 123 został potwierdzony.

4.1.2. Ustalenia w odniesieniu do przedsiębiorstwa Semipalatinsk

- (127) W odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przedsiębiorstwo Semipalatinsk wskazało, że miejscem pochodzenia całości prasowanego drzewnego materiału wsadowego nie była Rosja. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja odkryła jednak, że drewno prasowane od jednego dostawcy pochodziło z Rosji, podczas gdy w przypadku zakupów dokonanych u największego dostawcy przedsiębiorstwa Semipalatinsk nie można było ustalić pochodzenia. Zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego informacje te były niezbędne do ustalenia udziału rosyjskich materiałów wsadowych w produkcji sklejki z drewna brzozonego, a zatem nieodzowne do oceny wniosku o zwolnienie.
- (128) Ponadto służby Komisji nie mogły ustalić kosztów pracy do celów obliczenia wartości dodanej zgodnie z wymogami art. 13 rozporządzenia podstawowego, ponieważ przedsiębiorstwo Semipalatinsk nie uwzględniło wszystkich pracowników w tabeli kosztów produkcji ze względu na wypłacanie im wynagrodzenia w gotówce, a zatem nieuwzględnianie ich w oficjalnych zapisach rachunkowych.
- (129) Ponadto przedsiębiorstwo Semipalatinsk nie dostarczyło kompletnych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu w odniesieniu do przedsiębiorstw powiązanych RKD LLP i RKD Latvia w odpowiednim czasie. O udzielenie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu od tych przedsiębiorstw powiązanych zwrócono się zarówno w samym kwestionariuszu, jak i w kolejnych pismach w sprawie uzupełnienia braków, a także w wiadomości e-mail z dnia 27 listopada 2023 r. – przed wizytą weryfikacyjną. Podczas wizyty weryfikacyjnej przedsiębiorstwo Semipalatinsk przedstawiło jedynie częściowe dane dotyczące przedsiębiorstwa RKD LLP, natomiast w przypadku przedsiębiorstwa RKD Latvia niektóre częściowe dane przedłożono po wizycie weryfikacyjnej. W obu przypadkach nieterminowe przekazanie danych dotyczących powiązanych przedsiębiorstw uniemożliwiło urzędnikom Komisji przeprowadzenie pełnej i odpowiedniej weryfikacji na miejscu.
- (130) Ponadto w ostatnim dniu wizyty weryfikacyjnej urzędnicy Komisji nie byli w stanie przeprowadzić kontroli końcowych, takich jak weryfikacja kontaktów z dostawcami, klientami i powiązаныmi przedsiębiorstwami.

- (131) Pomimo otrzymania wniosku w tej sprawie przedsiębiorstwo Semipalatinsk nie umożliwiło służbom Komisji kompleksowego przeglądu komunikacji ze swoim głównym dostawcą. Podczas wizyty weryfikacyjnej nie ujawniono specjalnego konta poczty elektronicznej wykorzystywanego do komunikacji z dostawcami i klientami przedsiębiorstwa Semipalatinsk. Urzędnicy Komisji ustalili jednak istnienie komunikacji budzącej wątpliwości co do wiarygodności twierdzeń przedsiębiorstwa Semipalatinsk dotyczących jego powiązań i stosunków handlowych.
- (132) Dochodzenie wykazało, że magazyny przedsiębiorstw RKD LLP i Semipalatinsk znajdowały się w tym samym obiekcie. Etykietowanie produktów odbywało się ręcznie, a etykiety nie zawierały informacji dotyczących identyfikacji partii ani kodu QR lub kodu kreskowego, które umożliwiłyby prześledzenie ścieżki produktu aż do momentu jego wytworzenia. Ponadto obok magazynu przedsiębiorstwa Semipalatinsk znajdowały się magazyny i zewnętrzne składowiska rosyjskiej sklejki z drewna brzoźowego zakupionej przez przedsiębiorstwo RKD LLP w celu odsprzedaży. W związku z tym urzędnicy Komisji nie mogli uzyskać niezbędnego zapewnienia co do działalności RKD LLP w zakresie przepływu rosyjskiej sklejki z drewna brzoźowego będącej przedmiotem obrotu. Ponadto w innym magazynie Komisja nie była w stanie zweryfikować przemieszczania towarów ze względu na brak jakichkolwiek dokumentów potwierdzających ani systemów informatycznych na miejscu.
- (133) Podczas wizyty weryfikacyjnej przedsiębiorstwo Semipalatinsk wyjaśniło, że Kazachstan nie posiada wystarczającej ilości drewna brzoźowego, aby zagwarantować uzasadnioną ekonomicznie produkcję sklejki z drewna brzoźowego z materiału pochodzącego wyłącznie z tego kraju. W związku z tym przedsiębiorstwo Semipalatinsk nabywało rosyjskie „drewno prasowane w postaci płyt” jako materiał wsadowy, a jako wierzchnią warstwę umieszczało fornir brzoźowy produkowany we własnym zakresie z kazachskich kłód. Ten materiał wsadowy stanowił główny materiał wsadowy w okresie objętym dochodzeniem. Niemniej jednak Komisja nie była w stanie prześledzić żadnych zapasów tego materiału. Przedsiębiorstwo Semipalatinsk stwierdziło, że podczas wizyt weryfikacyjnych nie otrzymano nowych zamówień, co uzasadniało brak zapasów materiałów wsadowych w magazynach. Przeczyło to jednak deklaracjom przedsiębiorstwa Semipalatinsk dotyczącym znaczenia tego konkretnego materiału wsadowego w przyjętym przez nie modelu biznesowym.
- (134) W związku z powyższym Komisja poinformowała przedsiębiorstwo Semipalatinsk o zamiarze zastosowania art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego i oparcia swoich ustaleń na najlepszych dostępnych faktach w rozumieniu tego artykułu.
- (135) W odpowiedzi na pismo na podstawie art. 18 przedsiębiorstwo Semipalatinsk stwierdziło, że zamówień na prasowany materiał wsadowy w postaci płyt drewnianych dokonano za pośrednictwem kazachskich dostawców, którzy nie mają prawnego obowiązku przedstawienia dokumentacji dotyczącej pochodzenia materiału. Ponadto przedsiębiorstwo Semipalatinsk podkreśliło, że Komisja nie zażądała wcześniej informacji na temat pochodzenia materiału wsadowego oraz że dalsze przetwarzanie tego materiału wsadowego stanowiło wartość dodaną do kosztów produkcji wynoszącą 47 % w celu uzyskania produktu końcowego.
- (136) Przedsiębiorstwo Semipalatinsk stwierdziło, że podczas wizyty weryfikacyjnej ujawniło kontakty z jednym ze swoich dostawców. Przedsiębiorstwo utrzymywało również, że tabele zawarte w kwestionariuszu dostarczyły wiarygodnych informacji i obejmowały wszystkich pracowników, w tym tych, którzy otrzymują wynagrodzenie w gotówce. Ponadto przedsiębiorstwo Semipalatinsk argumentowało, że przedstawiło wystarczające informacje na temat przedsiębiorstw powiązanych RKD LLP i RKD Latvia. Ponadto przedsiębiorstwo Semipalatinsk stwierdziło, że RKD LLP i Semipalatinsk posiadają różne magazyny, ponieważ zatrudniają różnych pracowników, zawarły odrębne umowy najmu i posiadają różne urządzenia do załadunku.
- (137) Komisja odrzuciła powyższe twierdzenia. Komisja zażądała wskazania miejsca pochodzenia materiałów wsadowych zarówno w kwestionariuszu, jak i w przesłanych później pismach dotyczących uzupełnienia braków. Chociaż przedsiębiorstwo Semipalatinsk dołożyło starań, aby znaleźć dowód pochodzenia materiału wsadowego, Komisja nie była w stanie uzyskać aktualnych i wiarygodnych informacji na temat pochodzenia znacznej części tego materiału. Ponadto urzędnicy Komisji ponownie obliczyli wartość dodaną do sprowadzonych części w trakcie montażu lub wykończenia, która wyniosła mniej niż 1 % kosztów produkcji.
- (138) Komisja odrzuciła również twierdzenie, że podczas wizyty weryfikacyjnej została poinformowana o koncie poczty elektronicznej, z którego prowadzono komunikację z niektórymi dostawcami. Przedsiębiorstwo Semipalatinsk poinformowało urzędników Komisji o istnieniu tego konta e-mail dopiero pod koniec wizyty weryfikacyjnej. W związku z tym nie można było przeprowadzić niezbędnych kontroli, a ponadto nie zapewniono dostępności pracowników obsługujących kwestie informatyczne w celu rozwiązania problemów technicznych napotkanych na koniec wizyty weryfikacyjnej.

- (139) Ponadto Komisja odrzuciła twierdzenia przedsiębiorstwa Semipalatinsk dotyczące terminowego przekazania kompletnego kwestionariusza dla jednostek RKD LLP i RKD Latvia. W przypadku pierwszej z nich przedsiębiorstwo Semipalatinsk przedstawiło pewne fragmentaryczne dane podczas wizyty weryfikacyjnej, a w przypadku drugiej fragmentaryczne dane wpłynęły po wizycie weryfikacyjnej. Danych nie udostępniono w odpowiednim czasie i nie były one kompletne, a ich przekazanie nastąpiło zdecydowanie zbyt późno, aby umożliwić weryfikację podanych informacji. Istnienie innych, niepowiązanych zainteresowanych stron mających udziały w przedsiębiorstwie RKD Latvia nie miało znaczenia, ponieważ przedsiębiorstwo RKD Latvia było jednostką powiązaną, a w związku z tym miało obowiązek dostarczenia wymaganych informacji. Dnia 27 listopada 2023 r., tj. tydzień przed rozpoczęciem wizyty weryfikacyjnej, w tzw. piśmie poprzedzającym weryfikację Komisja poinformowała przedsiębiorstwo Semipalatinsk o braku możliwości przedłożenia nowych informacji podczas wizyty weryfikacyjnej. W piśmie tym wyjaśniono również, że wszelkie zmiany w przedstawionych danych, które zostaną przekazane po tym terminie, mogą prowadzić do zastosowania art. 18. Komisja odrzuciła twierdzenie, że przedsiębiorstwo Semipalatinsk przedstawiło wiarygodne informacje na temat kosztów pracy. Chociaż Komisja przyznaje, że przedstawione koszty pracy zawarte w tabeli „Załącznik 2 – Wniosek o przedstawienie informacji dotyczących konsumpcji kosztów” obejmowały wszystkich pracowników, gdyż część tych kosztów odnosiła się do płatności gotówkowych, nie była możliwa weryfikacja kosztów pracy w księgach finansowych przedsiębiorstwa Semipalatinsk.
- (140) Jednocześnie Komisja odrzuciła jako nieistotne twierdzenia przedsiębiorstwa Semipalatinsk, jakoby dwa przedmiotowe przedsiębiorstwa posiadały odrębne magazyny i pracowników. Komisja podkreśliła, że chociaż magazyny obu przedsiębiorstw mogą być przedmiotem odrębnych umów najmu oraz korzystać z oddzielnych urządzeń załadunkowych i innych pracowników, to nie mogła uzyskać niezbędnej pewności co do działalności RKD LLP związanej z obrotem rosyjską sklejką z drewna brzoźowego.
- (141) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo Semipalatinsk nie wykazało, że jest producentem, który nie prowadzi działań związanych z obchodzeniem środków w rozumieniu art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, i że w związku z tym ustalenia dotyczące przedsiębiorstwa Semipalatinsk należało oprzeć na dostępnych faktach w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, a zatem należało zastosować ogólnokrajowe ustalenia dotyczące obchodzenia środków. W związku z tym Komisja odrzuciła jego wniosek o zwolnienie.
- (142) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Semipalatinsk twierdziło, że jego zakład produkcyjny funkcjonuje od 2012 r., a zatem prowadził działalność przed wszczęciem pierwotnego dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu sklejki z drewna brzoźowego z Rosji. Przedsiębiorstwo Semipalatinsk stwierdziło również, że wykazało wysoki poziom współpracy z Komisją w trakcie dochodzenia, a wniosek Komisji, zgodnie z którym nie jest ono rzeczywistym producentem sklejki z drewna brzoźowego, był błędny i niezgodny z prawdą.
- (143) Komisja uznała, że domniemana data rozpoczęcia produkcji nie miała wpływu na ustalenia dochodzenia w odniesieniu do przedsiębiorstwa Semipalatinsk. Ponadto Komisja przyznała, że pracownicy przedsiębiorstwa Semipalatinsk w pewnym stopniu współpracowali podczas dochodzenia, jak również podczas weryfikacji, jednak przedsiębiorstwo to nie dostarczyło niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym. W związku z tym stwierdzono, że przedsiębiorstwo Semipalatinsk nie wykazało, że jest rzeczywistym producentem nieuczestniczącym w ustalonej praktyce obchodzenia środków.
- (144) W związku z powyższym Komisja uznała, że w swoich uwagach po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Semipalatinsk nie przedstawiło żadnych nowych uzasadnionych argumentów, a wszystkie argumenty podniesione przez Semipalatinsk zostały szczegółowo omówione w motywach 135–140 powyżej.
- (145) Nie przedstawiono żadnych nowych uwag merytorycznych, zatem wniosek zawarty w motywie 141 powyżej został potwierdzony.

4.1.3. Ustalenia w odniesieniu do przedsiębiorstwa Severnyi Fanernyi Kombinat LLP

- (146) Podczas wizyty weryfikacyjnej w obiektach przedsiębiorstwa Severnyi Fanernyi Kombinat LLP i jego jednostek powiązanych („SFK”) Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo SFK nie zgłosiło jednostki powiązanej mającej siedzibę w Rosji. Jednostkę tę zgłoszono jako niepowiązanego dostawcę kłód. W związku z tym przedsiębiorstwo SFK nie udzieliło odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja stwierdziła również, że w przypadku szeregu transakcji wybranych jako próba do szczegółowej weryfikacji przedsiębiorstwo SFK błędnie zgłosiło pochodzenie rosyjskich kłód (wskazując jako ich miejsce pochodzenia Kazachstan) ⁽²⁸⁾. Na tej podstawie Komisja uznała, że przedsiębiorstwo SFK znacznie utrudniło przebieg dochodzenia, ponieważ przekazało nieprawdziwe i mylące informacje. Ponadto, ponieważ informacje te miały posłużyć do ustalenia odsetka materiałów wsadowych zakupionych w Rosji i obliczenia wartości dodanej, Komisja uznała, że nie może wykorzystać danych przekazanych przez SFK do ustalenia, że przedsiębiorstwo to nie brało udziału w praktykach obchodzenia środków. Na tej podstawie służby Komisji poinformowały przedsiębiorstwo SFK o zamiarze pominięcia przekazanych przez nie danych i zastosowania art. 18 rozporządzenia podstawowego.
- (147) SFK nie zgodziło się z tym twierdzeniem. Argumentowało, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę całokształt istotnych starań podjętych przez SFK w zakresie współpracy, a także fakt, że zapewnia ono wiele miejsc pracy w regionie oraz że prowadzi działalność w kraju rozwijającym się. Przedsiębiorstwo SFK zwróciło ponadto uwagę na wysiłki na rzecz przygotowania szczegółowych odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, pomimo ograniczonej liczby pracowników i braku skontrolowanych sprawozdań finansowych, oraz odniosło się do wszystkich przekazanych informacji i uzgodnień. Przedsiębiorstwo SFK argumentowało również, że twierdzenie Komisji, jakoby nieujawnienie związku z jednostką powiązaną z siedzibą w Rosji oraz błędne oświadczenie o pochodzeniu materiału będącego przedmiotem jednej z transakcji objętych próbą oznaczało, że SFK dostarczyło nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd informacje i znacznie utrudniło dochodzenie, było twierdzeniem w dużym stopniu przesadzonym. Uznało, że Komisja popełniła błąd pod względem prawnym i faktycznym, naruszyła zobowiązania UE w ramach WTO, dopuściła się dyskryminacji i zlekceważyła ciężką pracę pracowników Grupy SFK. Przedsiębiorstwo SFK uznało również, że w trakcie różnych uzgodnień wykazało brak uczestnictwa w jakichkolwiek praktykach obchodzenia środków, co Komisja zweryfikowała podczas weryfikacji na miejscu.
- (148) Przedsiębiorstwo SFK uznało, że zamiar Komisji dotyczący nieuwzględnienia wszystkich danych przekazanych przez SFK jest ewidentnie sprzeczny z art. 6.8 porozumienia antydumpingowego oraz pkt 3 załącznika II do porozumienia antydumpingowego. Powołało się na sprawozdanie Organu Apelacyjnego w sprawie Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco ⁽²⁹⁾, w którym stwierdzono, że zgodnie z pkt 3 załącznika II organy prowadzące dochodzenie są zobowiązane do wykorzystania informacji, jeżeli spełnione są trzy warunki, a mianowicie, że takie informacje są możliwe do zweryfikowania, zostały odpowiednio przedłożone, co umożliwiło ich wykorzystanie w dochodzeniu bez zbędnych trudności, oraz zostały przekazane w odpowiednim czasie. Argumentowało, że w przypadku spełnienia tych warunków organy prowadzące dochodzenie nie były uprawnione do odrzucenia przedłożonych informacji przy dokonywaniu ustaleń. Zdaniem przedsiębiorstwa w obecnym dochodzeniu warunki te zostały spełnione, ponieważ Komisja zweryfikowała każdy przedłożony w odpowiednim czasie dokument, który wskazuje na brak obchodzenia środków. Przedsiębiorstwo SFK uznało, że Komisja przeprowadziła analizę danych przedstawionych przez SFK w niewłaściwej kolejności, i odniosło się do sprawozdania Stany Zjednoczone – Cła antydumpingowe i wyrównawcze (Korea) ⁽³⁰⁾. Prawidłową kolejnością byłoby w pierwszej kolejności rozważenie wszystkich informacji przekazanych bezpośrednio w odpowiedzi do Komisji, a skoro dostarczone informacje spełniały kryteria określone w pkt 3 załącznika II do porozumienia antydumpingowego, Komisja dysponowała wszystkimi informacjami niezbędnymi do przyjęcia wniosku SFK o zwolnienie.

⁽²⁸⁾ Szczegółowe informacje na temat rozbieżności zostały wyjaśnione w poufnej wersji pisma na podstawie art. 18.

⁽²⁹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii, WT/DS184/AB/R, pkt 80.

⁽³⁰⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, Stany Zjednoczone – Cła antydumpingowe i wyrównawcze (Korea), pkt 7.138.

- (149) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Wbrew twierdzeniom SFK Komisja uznała, że niezgłoszenie jednostki powiązanej mającej siedzibę w Rosji oraz nieprawidłowości dotyczące zgłoszenia pochodzenia zakupionych kłód poważnie utrudniły dochodzenie. W okresie sprawozdawczym przedsiębiorstwo SFK zakupiło kłody brzozone, fornir, żywicę oraz sklejkę z drewna brzozonego w Rosji. W związku z tym Komisja musiała określić dokładny udział procentowy materiału wsadowego pochodzącego z Rosji w celu ustalenia, czy części pochodzące z Rosji stanowiły przynajmniej 60 % całkowitej wartości części zmontowanego produktu i czy wartość dodana sprowadzonych części wynosiła ponad 25 % kosztów produkcji. Informacje na temat wartości i pochodzenia materiału wsadowego miały zatem bezpośredni wpływ na ocenę wniosku o zwolnienie. Ze względu na brak możliwości weryfikacji odpowiedzi na pytania w kwestionariuszu udzielonej przez powiązane rosyjskie przedsiębiorstwo oraz z uwagi na fakt, że w księgach rachunkowych prowadzonych przez SFK z jednostką powiązaną odnotowano transakcje finansowe wykraczające poza zakup kłód (które to transakcje przedsiębiorstwo określiło jako „zaliczki”), Komisja nie mogła zweryfikować ilości i wartości kłód ani tego, czy zakupiono inny materiał wsadowy lub produkt objęty postępowaniem. Ponieważ odpowiedź przedsiębiorstwa powiązanego na pytania zawarte w kwestionariuszu nie została przedłożona, kiedy o nią poproszono na początku dochodzenia, lecz wpłynęła dopiero pod sam koniec wizyty weryfikacyjnej, Komisja uznała, że informacje na temat przepływów środków finansowych i towarów między SFK a jego rosyjskim przedsiębiorstwem powiązaniem nie można zweryfikować. Nie można zatem twierdzić, że zostały one właściwie przedłożone w odpowiednim czasie i że informacje były możliwe do zweryfikowania. W związku z tym warunki określone w pkt 3 załącznika II do porozumienia antydumpingowego nie zostały spełnione.
- (150) Przedsiębiorstwo SFK uznało ponadto, że Komisja nie mogła odrzucić wszystkich przekazanych przez nie informacji. Odniosło się do art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że „w przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne”. Na tej podstawie przedsiębiorstwo uznało, że Komisja może kontynuować dochodzenie, stosując dostępne fakty w tym zakresie, a tym samym traktując rosyjskie przedsiębiorstwo jako przedsiębiorstwo powiązane, oraz uwzględnić kłody, które błędnie zgłoszono jako pochodzące z Rosji. Stwierdziło, że dostępne fakty nie miały jednak wpływu na dane, które przedsiębiorstwo SFK przedstawiło w trakcie dochodzenia i które wykazały brak praktyk obchodzenia środków. Przedsiębiorstwo SFK uznało ponadto, że do obliczenia wartości dodanej Komisja nie potrzebowała wskazania państwa, z którego pochodzą poszczególne części. Uznało, że nie ma znaczenia, czy dostawca stanowi jednostkę powiązaną, ponieważ nawet w przypadku konieczności skorygowania cen transferowych materiałów wsadowych miałyby to również wpływ na całkowity koszt produkcji, a zatem wartość dodana pozostałaby taka sama. W związku z tym pismo na podstawie art. 18 opierało się na oczywistym błędzie w ocenie i było sprzeczne z art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (151) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że w przedmiotowej sprawie jedynym skutkiem przekazania nieprawdziwych i mylących informacji powinno być traktowanie rosyjskiego przedsiębiorstwa jako przedsiębiorstwa powiązanego oraz uwzględnienie kłód pochodzących z próby transakcji, które zostały błędnie zgłoszone jako pochodzące z Rosji. Nieprawdziwe informacje na temat kłód oraz fakt, że Komisja nie mogła zweryfikować rosyjskiego powiązanego dostawcy, przesądziły o braku wiarygodności całego zbioru danych SFK. Przedsiębiorstwo SFK zadeklarowało, że nabyło [6–10 %] od powiązanego rosyjskiego dostawcy. Komisja nie mogła zweryfikować ilości kłód ani faktu, że przedsiębiorstwo SFK nabyło od tego przedsiębiorstwa wyłącznie kłody, a nie bezpośrednio produkt objęty postępowaniem. Komisja zauważyła, że pod koniec 2023 r. przedsiębiorstwo SFK miało niespłacone zobowiązanie wobec rosyjskiego przedsiębiorstwa odpowiadające połowie obrotu z tym przedsiębiorstwem. Ponadto w okresie sprawozdawczym przedsiębiorstwo SFK zakupiło produkt objęty postępowaniem od Rosji, który został pierwotnie zgłoszony Komisji jako „półprodukt”. W związku z tym fakt, że przedsiębiorstwo SFK nie przekazało Komisji odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, miał bezpośredni wpływ na wynik dochodzenia.
- (152) Ponadto dokładny udział materiału wsadowego w kosztach produkcji nie tylko był istotny dla ustalenia udziału materiału wsadowego pochodzącego z Rosji (test 60 %), ale również miał zastosowanie do wartości dodanej (test 25 %). Twierdzenia przedsiębiorstwa SFK, że wartość dodana byłaby taka sama, nawet gdyby 100 % materiału wsadowego pochodziło z Rosji, nie były zatem prawidłowe.

- (153) Ponadto przedsiębiorstwo SFK stwierdziło, że nawet przy założeniu, iż poziomu współpracy SFK w dochodzeniu nie można uznać za idealny, Komisja miała obowiązek przestrzegania art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że „[w] przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań”. Przedsiębiorstwo SFK uznało, że obie podniesione przez Komisję kwestie dotyczące dokładności informacji na temat struktury organizacyjnej oraz pochodzenia kłód nie były na tyle istotne, aby powodować nadmierne trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności dotyczących braku obchodzenia przepisów poprzez przeładunek lub działalność montażową/wykończeniową. Przedsiębiorstwo SFK argumentowało zatem, że informacje zostały przedłożone w odpowiednim czasie, zostały zweryfikowane i odzwierciedlały zdolność przedsiębiorstwa SFK do współpracy, w związku z czym nie należało ich pomijać.
- (154) Komisja podkreśliła, że informacje, które zostały nieprawidłowo zgłoszone, oraz fakt, że kwestionariusz rosyjskiego przedsiębiorstwa powiązanego nie został przedłożony przed wizytą weryfikacyjną, w znacznym stopniu uniemożliwiły Komisji dokonanie ustaleń o uzasadnionej dokładności. Nieprawidłowe zgłoszenie miało poważny wpływ na dochodzenie, a w związku z tym danych przedsiębiorstwa SFK nie można było wykorzystać. W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.
- (155) Przedsiębiorstwo SFK argumentowało, że to ono po raz pierwszy ujawniło Komisji istnienie związku z rosyjskim przedsiębiorstwem powiązanym i to nie Komisja ustaliła tę okoliczność. Argumentowało, że nic w dokumentacji nie wskazuje, by Komisja miała wiedzę na temat związku z rosyjskim przedsiębiorstwem powiązanym jako podmiotem zależnym, i zgodnie ze sprawozdaniem z wizyty kontrolnej Komisja zwróciła się do SFK z pytaniem, czy posiada ono podmioty zależne w Rosji. Przedsiębiorstwo SFK wyjaśniło, że posiada w Rosji podmiot zależny, który kupuje kłody i dostarcza je SFK. Przedsiębiorstwo SFK powtórzyło ten sam argument po ujawnieniu ustaleń. Uznało, że Komisja błędnie zinterpretowała stan faktyczny. Przedsiębiorstwo SFK powtórzyło, że jako pierwsze przedstawiło informacje na temat rosyjskiego przedsiębiorstwa, przekazało informacje na temat przedsiębiorstwa powiązanego i nie zaprzeczyło jego istnieniu.
- (156) Zdaniem przedsiębiorstwa SFK fakt, że właściciel wspomniany, iż rosyjskie przedsiębiorstwo jest uśpione oraz że SFK nie nabywało kłód od 2020 r., był rzekomo zrozumiałym błędem, ponieważ to nie był on autorem tabel, a osoba, która je przygotowała, nie wiedziała o istnieniu związku, a także dlatego, że zakupy kłód od rosyjskiego przedsiębiorstwa w okresie sprawozdawczym stanowiły jedynie [6–10 %] łącznych zakupów kłód. Przedsiębiorstwo SFK stwierdziło, że nie dysponowało wystarczającą liczbą pracowników, a wszyscy pracownicy prowadzili działania stosownie do posiadanych zdolności, oraz że co do zasady błędu pisarskiego nie można uznać za informacje nieprawdziwe i mylące. Pominięcie rosyjskiego przedsiębiorstwa w tabelach dotyczących danych przedsiębiorstwa i wskazanie go jako niepowiązanego w tabelach zakupu kłód było niezamierzone i stanowiło po prostu nieporozumienie lub błąd pisarski. Przedsiębiorstwo SFK powtórzyło ten sam argument po ujawnieniu ustaleń. Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że to przedsiębiorstwo SFK przedstawiło informacje na temat istnienia niezgłoszonego rosyjskiego przedsiębiorstwa. Przeciwnie, to Komisja zwróciła się do przedsiębiorstwa, przedstawiając informacje ustalone w odniesieniu do powiązanego przedsiębiorstwa handlowego w Rosji, prowadzącego sprzedaż produktów z drewna, między innymi kłód brzozowych, czemu przedsiębiorstwo SFK początkowo zaprzeczało. Po uznaniu istnienia związku przedsiębiorstwo SFK początkowo oświadczyło, że wspomniane przedsiębiorstwo jest uśpione i dlatego SFK dawno zakończyło zakupy kłód od niego. Dochodzenie wykazało jednak, że wspomniane powiązane przedsiębiorstwo w Rosji było ważnym dostawcą kłód dla SFK w okresie sprawozdawczym, a zatem okoliczności te okazały się sprzeczne z wyjaśnieniami przedsiębiorstwa, zgodnie z którymi po 2020 r. zakup kłód nie miał miejsca. Przedsiębiorstwo przyznało następnie, że ostatnia transakcja zawarta z tym przedsiębiorstwem powiązanym nastąpiła w kwietniu 2023 r. W związku z powyższym to nie przedsiębiorstwo SFK przekazało odnośne informacje. Ponadto Komisja uznała, że nieprawidłowe zgłoszenie przedsiębiorstwa jako niepowiązanego nie może stanowić błędu pisarskiego osoby wypełniającej tabelę, ponieważ pytanie zostało zadane właścicielowi przedsiębiorstwa SFK, który posiadał jednocześnie 100 % udziałów rosyjskiego przedsiębiorstwa i który ostatecznie potwierdził istnienie związku. W związku z tym Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że był to jedynie błąd pisarski lub pominięcie ze strony osoby wypełniającej tabelę.

- (157) Przedsiębiorstwo SFK uznało również za błędne twierdzenie, iż odpowiedzi rosyjskiego przedsiębiorstwa na pytania zawarte w kwestionariuszu nie mogły zostać zweryfikowane, oraz uznało, że Komisja popełniła błąd prawny, sugerując, że informacje przekazane podczas kontroli na miejscu nie mogły zostać domyślnie przyjęte. Przedsiębiorstwo SFK stwierdziło także, że odpowiedź na pytania zawarte w kwestionariuszu przekazano we właściwym terminie, była ona możliwa do zweryfikowania i umożliwiała kontrolę krzyżową z tabelą zakupów SFK. W związku z tym przedsiębiorstwo poinformowało, że odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu były możliwe do zweryfikowania i mogły zostać zweryfikowane, ponieważ zostały przedłożone w wieczór poprzedzający ostatni dzień weryfikacji. Kwestionariusz w dalszym ciągu można było również zweryfikować bez konieczności przeprowadzania faktycznej weryfikacji.
- (158) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo SFK powtórzyło ten sam argument. Argumentowało, że odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu nie zostały przekazane z opóźnieniem i że skoro należą do dowodów, Komisja powinna je w całości uwzględnić. Podniosło ponadto, że przesłanie kwestionariusza podczas weryfikacji zostało również uznane za terminowe przez zespół orzekający WTO w sprawozdaniu Stany Zjednoczone – Cła antydumpingowe i wyrównawcze (Korea) ⁽³¹⁾, w którym wspomniano, że kwestionariusz został również przekazany „w terminach określonych przez Departament Handlu Stanów Zjednoczonych lub na jego wniosek podczas weryfikacji”. Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo SFK argumentowało również, że odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu zostały przekazane w odpowiednim czasie i były możliwe do zweryfikowania. Powołało się na sprawozdanie Organu Apelacyjnego w sprawie Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii, w którym wskazano: „Rozważając, czy informacje zostały przekazane w rozsądnym terminie, organy prowadzące dochodzenie w kontekście konkretnej sprawy powinny wziąć pod uwagę czynniki takie jak: (i) charakter i ilość przedłożonych informacji; (ii) trudności napotkane przez eksportera objętego dochodzeniem w uzyskaniu informacji; (iii) możliwość zweryfikowania informacji i łatwość ich wykorzystania przez organy prowadzące dochodzenie przy dokonywaniu ustaleń; (iv) czy inne zainteresowane strony mogą ponieść szkodę w przypadku wykorzystania informacji; (v) czy przyjęcie informacji ograniczyłoby zdolność organów prowadzących dochodzenie do szybkiego przeprowadzenia dochodzenia oraz (vi) liczba dni opóźnienia eksportera objętego dochodzeniem w stosunku do obowiązującego terminu” ⁽³²⁾. Przedsiębiorstwo SFK uznało, że w przypadku przedsiębiorstwa powiązanego powyższe kryteria zostały spełnione. Twierdziło między innymi, że przekazało odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dwa dni po otrzymaniu powiadomienia w tej sprawie.
- (159) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Plan weryfikacji opierał się na liczbie przedsiębiorstw podlegających weryfikacji, a także na informacjach, które przedsiębiorstwa przedłożyły z wyprzedzeniem. Informacja o tym, że przedsiębiorstwa nie mogły przedstawić nowych informacji podczas weryfikacji oraz że przedsiębiorstwo mogło jedynie skorygować błędy pisarskie najpóźniej na tydzień przed rozpoczęciem weryfikacji, została przekazana SFK w tzw. piśmie poprzedzającym weryfikację. Jednocześnie w piśmie tym poinformowano przedsiębiorstwa, że wszelkie zmiany w odpowiedziach na pytania z kwestionariuszy przekazane po tym terminie mogą stanowić podstawę zastosowania art. 18. Istnienie związku z rosyjskim przedsiębiorstwem ujawniono dopiero po rozpoczęciu weryfikacji i nie można go uznać za błąd pisarski, lecz za istotną okoliczność, która miała znaczący wpływ na dochodzenie. Niezgłoszenie istnienia tego związku uniemożliwiło Komisji sprawdzenie kompletności odpowiedzi.
- (160) Komisja nie zgodziła się również z twierdzeniem, że odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu można było zweryfikować, ponieważ zostały one przekazane drogą elektroniczną po weryfikacji SFK. Kolejnego (i ostatniego) dnia weryfikacji Grupy SFK odbyła się weryfikacja na miejscu powiązanego krajowego przedsiębiorstwa handlowego SFK, zatem gdyby Komisja miała zdalnie zweryfikować rosyjskie przedsiębiorstwo powiązane, musiałaby całkowicie lub częściowo zrezygnować z weryfikacji powiązanego przedsiębiorstwa handlowego. Komisja nie zgodziła się zatem z twierdzeniem, że mogła zweryfikować odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu i że fakt ich wskazania jako dowód oznacza, że zostały zweryfikowane. Ponadto Komisja uznała, że ustalenia zawarte w przytoczonym sprawozdaniu zespołu orzekającego Stany Zjednoczone – Cła antydumpingowe i wyrównawcze (Korea), zgodnie z którym dopuszcza się przyjęcie odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu przedłożone na wniosek organu prowadzącego dochodzenie w trakcie weryfikacji, nie są istotne w przedmiotowej sprawie. Jak zauważono

⁽³¹⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, Stany Zjednoczone – Cła antydumpingowe i wyrównawcze (Korea), pkt 7.138.

⁽³²⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii, WT/DS184/AB/R, przyjęte dnia 23 sierpnia 2001 r., DSR 2001:X, pkt 85.

w motywie 159 powyżej, Komisja poinformowała przedsiębiorstwo SFK o braku możliwości przyjęcia podczas weryfikacji istotnych zmian w uprzednio przekazanych informacjach. W każdym razie odpowiedzi przedsiębiorstwa powiązanego na pytania zawarte w kwestionariuszu nie przedłożono w trakcie weryfikacji, lecz zostały one przekazane jako dowód wraz z pozostałymi materiałami dowodowymi po zakończeniu weryfikacji. Komisja przypomniała, że o przedłożeniu tego rodzaju kwestionariuszy przedsiębiorstw powiązanych zwrócono się już na etapie wszczęcia postępowania i należało je dostarczyć w ciągu 37 dni od wszczęcia postępowania, tj. najpóźniej do dnia 5 października 2023 r. W związku z tym nie przekazano ich z dwudniowym opóźnieniem, jak utrzymuje przedsiębiorstwo SFK, lecz dwa miesiące później, w kontekście dochodzenia, którego czas trwania jest ograniczony do 9 miesięcy.

- (161) W odniesieniu do wspomnianego powyżej sprawozdania Organu Apelacyjnego Stany Zjednoczone – Środki antydumpingowe w odniesieniu do określonych wyrobów ze stali walcowanej na gorąco pochodzących z Japonii Komisja odniosła się do swoich szczegółowych wyjaśnień zawartych w motywie 149 i dotyczących powodów, dla których informacje na temat przedsiębiorstwa powiązanego w państwie objętym środkami, tj. Rosji, które dostarczało materiał wsadowy przedsiębiorstwu SFK w Kazachstanie, są ze względu na swój charakter kluczowe dla weryfikacji ewentualnego udziału SFK w praktykach obchodzenia środków.
- (162) Przedsiębiorstwo SFK argumentowało również, że transakcje finansowe w okresie sprawozdawczym między SFK a rosyjskim przedsiębiorstwem powiązanym miały mniejszy zakres niż ten wskazany przez Komisję i były całkowicie uzasadnione. Przedsiębiorstwo utrzymywało, że podmiot ten jest uśpiony, co potwierdzają informacje przedstawione w różnych tabelach oraz fakt, że ostatnia transakcja miała miejsce w kwietniu 2023 r.
- (163) Komisja uznała, że argument dotyczący statusu przedsiębiorstwa uśpionego nie znajduje oparcia w faktach. Chociaż przedsiębiorstwo SFK stwierdziło, że nie prowadzi już transakcji ze wspomnianym podmiotem, a ostatniego zakupu dokonało w kwietniu 2023 r., należności SFK wykazały istnienie istotnego zaległego zobowiązania na rzecz tego podmiotu; wartość tego zobowiązania była znacząca w porównaniu z wartością zakupu kłód w okresie objętym dochodzeniem. Ponieważ SFK wyjaśniło, że były to płatności zaliczkowe za materiał wsadowy, który miał zostać dostarczony, przeczyło to twierdzeniu o zaprzestaniu transakcji z tym przedsiębiorstwem.
- (164) W odniesieniu do kłód przedsiębiorstwo SFK argumentowało, że zarzuty Komisji opierały się na ewidentnym błędzie w ocenie i były całkowicie nieuzasadnione. Twierdziło, że Komisja dokonała przeglądu sześciu faktur, a nie tylko trzech, oraz że pięć na sześć faktur było prawidłowych. Po drugie, objętość kłód, których pochodzenie nie zostało prawidłowo zgłoszone, była bardzo niewielka ([50–100] m³) i nie mogło to mieć wpływu na prawidłowość pozostałych 99,9 % zakupów. Przedsiębiorstwo SFK argumentowało również, że wyjaśniło, iż w celu dostarczenia informacji zawartych w kwestionariuszu opierało się przede wszystkim na kraju rejestracji dostawcy, tak więc jeżeli dostawca był zarejestrowany w Kazachstanie, SFK założyło, że kłody pochodzą z Kazachstanu, co w jego opinii stanowi dostatecznie dokładną metodę. W związku z tym przedsiębiorstwo SFK nie wprowadziło Komisji w błąd ani nie przedstawiło żadnych nieprawdziwych informacji. Ustalenie pochodzenia na podstawie poszczególnych transakcji nie byłoby możliwe ze względu na znaczne ilości zakupów. Przedsiębiorstwo SFK powtórzyło te same argumenty po ujawnieniu ustaleń.

- (165) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Podczas weryfikacji na miejscu Komisja faktycznie zgromadziła łącznie sześć faktur zawierających dowody dotyczące pochodzenia kłód. Istniały dwie dodatkowe transakcje (faktury) od tego samego dostawcy, które zgłoszono w sposób nieprawidłowy. W związku z tym na osiem faktur zaledwie pięć było prawidłowych. Komisja nie zgodziła się również z twierdzeniem, że wartość błędnie zgłoszonych faktur była niewielka. Poprawności danych nie można było wyrazić w odniesieniu do całkowitej wartości transakcji (która w niektórych przypadkach może opiewać na wielotysięczne kwoty), lecz wartości próby. W omawianym przypadku nieprawidłowe transakcje dotyczyły ponad 18 % kłód objętych próbą. Komisja uznała również, że fakt, iż pozostała część próby nie została zgłoszona na podstawie weryfikacji certyfikatu kłód, lecz na podstawie miejsca rejestracji dostawcy, budzi jeszcze większe wątpliwości co do wiarygodności danych.
- (166) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo SFK stwierdziło ponadto, że Komisja wyolbrzymiła znaczenie błędnie zgłoszonych kłód oraz że 93 % wybranej próby pod względem objętościowym potwierdziło prawidłowe pochodzenie. SFK zwróciło również uwagę na fakt, że w piśmie na podstawie art. 18 wspomniano, iż błędnie zgłoszone transakcje dotyczyły jednej z trzech faktur, podczas gdy w ustaleniach zawartych w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia Komisja wspomniała o ośmiu fakturach. W związku z tym Komisja przedstawiła nowe fakty i powinna była zapewnić przedsiębiorstwu SFK prawo do przedstawienia uwag. Przedsiębiorstwo ponownie wskazało również, że próba Komisji obejmowała sześć, a nie osiem faktur.
- (167) Komisja rzeczywiście sprawdziła liczbę wybranych faktur po otrzymaniu uwag SFK w sprawie pisma na podstawie art. 18. Komisja potwierdziła liczbę ośmiu faktur, jak wspomniano w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia, ponieważ istniały dwie dodatkowe faktury od tego samego dostawcy kłód pochodzenia rosyjskiego. Korekta ta w żaden sposób nie miała wpływu na wnioski zawarte w piśmie na podstawie art. 18. Ponadto w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia, który przesłano wszystkim stronom w celu przedstawienia uwag, podano liczbę ośmiu faktur. Komisja nie zgodziła się zatem z twierdzeniem, że przedsiębiorstwu SFK nie zapewniono prawa do przedstawienia uwag.
- (168) Podobnie jak w przypadku argumentacji przedsiębiorstwa Favorit (zob. motyw 121), przedsiębiorstwo SFK twierdziło, że – mając na uwadze konsekwentną praktykę Komisji – brak współpracy w zakresie przeciwdziałania obchodzeniu środków nie prowadzi automatycznie do stwierdzenia obejścia środków w sposób dorozumiany ani do całkowitego nieuwzględnienia przedłożonych danych, i odniosło się do dochodzeń w sprawie materiałów z włókna szklanego z Maroka i kumaryny z Indii. W związku z tym uznało, że zamiar zastosowania przez Komisję dostępnych faktów i odrzucenia przekazanych przez nie danych stanowi naruszenie zasady niedyskryminacji, która zobowiązuje do traktowania podobnych sytuacji w taki sam sposób. Przedsiębiorstwo SFK argumentowało ponadto, że tak czy inaczej Komisja przyznała, że powiązany rosyjski dostawca nie był zaangażowany w produkcję lub sprzedaż produktu objętego postępowaniem, a jego powiązanie nie miało wpływu na wynik dochodzenia.
- (169) Komisja podkreśliła, że ustalenia są dokonywane indywidualnie dla każdego przypadku z osobna i należyce rozważono brak możliwości wykorzystania całego zbioru danych lub jedynie konkretnych informacji, istotność wpływu braku informacji na wynik dochodzenia oraz możliwość dokonania racjonalnych ustaleń przez Komisję bez tych informacji. Ponadto okoliczności faktyczne i dane liczbowe dotyczące spraw wymienionych przez przedsiębiorstwo SFK istotnie różniły się pod wieloma względami. W szczególności w pozostałych sprawach przede wszystkim różnił się model biznesowy przedsiębiorstw objętych postępowaniem i nie było problemów związanych z nieprawidłowym zgłoszeniem pochodzenia materiału wsadowego. W związku z tym Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że skoro w powyższych sprawach nie odrzucono wszystkich przekazanych danych, w przedmiotowej sprawie należało przyjąć takie samo podejście. W związku z tym uznała ten argument za nieuzasadniony. Komisja nie zgodziła się również z twierdzeniem, że istnieją zweryfikowane dowody świadczące o nieobchodzeniu środków przez przedsiębiorstwo SFK – brak wiarygodnych i możliwych do zweryfikowania danych nie pozwolił przedsiębiorstwu wykazać braku praktyk obchodzenia środków.

- (170) Przedsiębiorstwo SFK argumentowało ponadto, że niezależnie od domniemanego braku współpracy ze strony SFK, w świetle ustaleń Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Maxcom i zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2018/28⁽³³⁾, nie można dokonać żadnych ustaleń dotyczących obchodzenia środków przez SFK przez odniesienie do ogólnokrajowej praktyki obchodzenia środków oraz że dane przedsiębiorstwa SFK stoją na przeszkodzie stwierdzeniu istnienia praktyk obchodzenia środków w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa. W tym kontekście istnienie praktyki ogólnokrajowego obchodzenia środków w drodze przywozu z Kazachstanu było pozbawione znaczenia, ponieważ dowody te nie mogły zastąpić konkretnych, sprawdzonych dowodów przedstawionych przez przedsiębiorstwo SFK, które nie uczestniczy w żadnych praktykach obchodzenia środków.
- (171) Komisja uznała, że okoliczności faktyczne przedmiotowej sprawy są inne. W przypadku, o którym mowa w poprzednim motywie, nie występował problem zatajenia powiązań lub przedstawienia błędnych informacji w odniesieniu do państwa objętego środkami. Komisja nie była w stanie stwierdzić istnienia zweryfikowanych dowodów świadczących o tym, że przedsiębiorstwo SFK nie obchodziło środków. W związku z tym Komisja stwierdziła, że twierdzenie to jest nieuzasadnione.
- (172) Podobnie jak przedsiębiorstwo Favorit, SFK uznało również, że wszelkie próby wyciągnięcia niekorzystnych wniosków z domniemanego braku współpracy były niezgodne z prawem w rozumieniu art. 6.8 porozumienia antydumpingowego. Argumentowało, że zgodnie z orzeczeniem w sprawie Meksyk – Środki antydumpingowe wprowadzone w odniesieniu do ryżu oraz sprawozdaniem zespołu orzekającego w sprawie Chiny – Elektrotechniczne blachy teksturowane Komisja musi znaleźć „najlepsze dostępne informacje”, które muszą być nie tylko po prostu poprawne lub użyteczne same w sobie, lecz „najwłaściwsze” lub „najbardziej adekwatne”, oraz że brak współpracy nie uzasadnia wyciągnięcia negatywnych konsekwencji.
- (173) Komisja powtórzyła, że dane przedsiębiorstwa SFK nie mogły zostać wykorzystane jako podstawa do ustaleń. W związku z tym Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo SFK nie wykazało, że było rzeczywistym producentem nieprowadzącym działań mających na celu obejście środków. W świetle tych okoliczności, zgodnie ze swoją wcześniejszą praktyką, Komisja była zmuszona oprzeć się na krajowych ustaleniach dotyczących obchodzenia środków. Ponadto art. 18 ust. 6 rozporządzenia podstawowego stanowi, że w przypadku gdy strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, wynik „może być mniej korzystny [...] niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy”. W związku z tym fakt, że zastosowanie ustaleń dotyczących całego kraju do przedsiębiorstwa SFK miało dla niego mniej korzystny efekt, stanowił jedyną możliwość, a zarazem konsekwencję braku możliwości wykorzystania danych przekazanych przez przedsiębiorstwo.
- (174) SFK argumentowało ponadto, że Komisja w kontekście trwającego dochodzenia w sprawie obchodzenia środków (lub w innych okolicznościach) nie jest uprawniona do egzekwowania sankcji i do ustalenia, że SFK lub jakakolwiek inna strona obchodziła sankcje. Dochodzenie zapewnia jedynie możliwość rozszerzenia cła w wysokości 15,8 % na przywóz z Kazachstanu, a nie ustalenia przypadków naruszeń sankcji.
- (175) Przedsiębiorstwo SFK zasugerowało zatem, że Komisja powinna przyjąć ofertę zobowiązania cenowego SFK i zakończyć dochodzenie w sprawie obchodzenia środków w odniesieniu do SFK, zgodnie z art. 8 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, a ponadto we wszelkiej decyzji Komisji przyjmującej zobowiązanie cenowe przedsiębiorstwa SFK należy wskazać, że przyjęcie zobowiązania cenowego nie powinno być interpretowane jako uznanie, że SFK ułatwia naruszanie zakazu obchodzenia przepisów niniejszego rozporządzenia lub rozporządzeń Rady dotyczących sankcji nałożonych na Federację Rosyjską.
- (176) Komisja uznała, że co do zasady nie można było uwzględnić zobowiązań objętych dochodzeniami w sprawie obchodzenia środków. Komisja może przyjmować zobowiązania cenowe według własnego uznania; w tym przypadku Komisja nie mogła przyjąć oferty zobowiązania cenowego złożonej przez przedsiębiorstwo, które nie było w stanie wykazać, że nie uczestniczy w praktykach obchodzenia środków i w odniesieniu do którego ustalenia należało oprzeć się na dostępnych faktach. W pierwotnym dochodzeniu również odmówiono zresztą przyjęcia zobowiązań ze względu na niespełnienie kryteriów określonych w art. 8 ust. 2 rozporządzenia podstawowego⁽³⁴⁾.
- (177) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo SFK nie wykazało, że jest producentem, który nie prowadzi działań związanych z obchodzeniem środków w rozumieniu art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, i że w związku z tym ustalenia dotyczące przedsiębiorstwa Semipalatinsk należało oprzeć na dostępnych faktach w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, a zatem należało zastosować ogólnokrajowe ustalenia dotyczące obchodzenia środków. W związku z tym Komisja odrzuciła jego wniosek o zwolnienie.

⁽³³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2018/28 z dnia 9 stycznia 2018 r. nakładające ponownie ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rowerów z City Cycle Industries, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące ze Sri Lanki (Dz.U. L 5 z 10.1.2018, s. 27), motywy 20 i 21.

⁽³⁴⁾ Zob. motywy 247–254 rozporządzenia pierwotnego.

- (178) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo SFK stwierdziło, że nie zgadza się z ustaleniami przedstawionymi mu w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia. Ponownie wskazało, że ustalenia Komisji są niezgodne z porozumieniem antydumpingowym i że Komisja bezprawnie zastosowała dostępne fakty. Przedsiębiorstwo SFK powtórzyło, że nie odmówiło dostępu do niezbędnych informacji w rozsądnym terminie ani w inny sposób nie utrudniło prowadzonego dochodzenia. Zdaniem SFK, Komisja, wbrew pkt 3 załącznika II do porozumienia antydumpingowego, nie uwzględniła w swoich ustaleniach wszystkich informacji, które były możliwe do zweryfikowania i zostały odpowiednio przedłożone, co umożliwiało ich wykorzystanie w dochodzeniu bez nadmiernych trudności, i przekazane w odpowiednim czasie.
- (179) Komisja uznała, że wszystkie argumenty podniesione przez przedsiębiorstwo SFK zostały już szczegółowo omówione w motywach 146–176 powyżej. Ponieważ nie przedstawiono żadnych nowych uwag merytorycznych, Komisja potwierdziła wniosek przedstawiony w motywie 177 powyżej.

4.1.4. *Dodatkowe twierdzenia przedsiębiorstw Favorit i SFK po ujawnieniu ustaleń*

- (180) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwa Favorit i SFK argumentowały ponadto, że Komisja nie określiła marginesów dumpingu w odniesieniu do każdego z nich, co jest sprzeczne z art. 6.9 porozumienia antydumpingowego.
- (181) Komisja uznała, że art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie ma żadnego odnośnego postanowienia w porozumieniu antydumpingowym i że zobowiązuje Komisję do znalezienia dowodów na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla produktu podobnego. Komisja wywiązała się z tego obowiązku. Komisja zauważyła, że ze względu na niewiarygodny i niemożliwy do zweryfikowania charakter danych dostarczonych przez przedsiębiorstwa SFK i Favorit ustalenia dotyczące tych dwóch przedsiębiorstw należało oprzeć na dostępnych faktach w rozumieniu art. 18 rozporządzenia podstawowego, a zatem konieczne było zastosowanie ustaleń dotyczących obchodzenia środków w całym kraju. W związku z tym wnioski przedsiębiorstw SFK i Favorit zostały odrzucone na podstawie art. 13 ust. 4 i przedsiębiorstwa te nie mogą zostać zwolnione z ceł.
- (182) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Favorit podkreśliło, że Kazachstan jest krajem rozwijającym się i że Komisja powinna była zastosować art. 15 porozumienia antydumpingowego i zaakceptować konstruktywne środki zaradcze, takie jak przedstawione przez to przedsiębiorstwo zobowiązania cenowe.
- (183) Komisja uznała art. 15 porozumienia antydumpingowego za nieistotny w przedmiotowej sprawie, ponieważ ma on zastosowanie przy rozpatrywaniu możliwości zastosowania środków antydumpingowych, o których mowa w tym porozumieniu. Jak wyjaśniono powyżej w motywie 13, porozumienie antydumpingowe nie zawiera szczególnego postanowienia przeciwdziałającego obchodzeniu ceł, zatem art. 15 porozumienia antydumpingowego nie ma zastosowania. Ponadto, jak wspomniano w sekcji 4.1.2 powyżej, nie można było uwzględnić przedsiębiorstw objętych dochodzeniami dotyczącymi obchodzenia środków, a Komisja nie mogła przyjąć oferty zobowiązania od przedsiębiorstw, które nie wykazały, że nie brały udziału w praktykach obchodzenia środków stwierdzonych w odniesieniu do całego kraju i w odniesieniu do których ustalenia musiały opierać się na dostępnych faktach.
- (184) Przedsiębiorstwa Favorit i SFK twierdziły ponadto, że Komisja nie poinformowała ich o powodach odrzucenia przedstawionych przez nie dowodów lub informacji. Stwierdziły również, że zostały pozbawione możliwości przedstawienia dalszych wyjaśnień w rozsądnym terminie. Ich zdaniem zarzuty dotyczące udziału w działaniach mających na celu obchodzenie środków, opierały się wyłącznie na spekulacjach, a Komisja nie dysponowała żadnymi faktami, czy to wynikającymi z „dostępnych faktów”, czy też pozyskanymi w inny sposób, by twierdzić, że przedsiębiorstwa te brały udział w takich działaniach.
- (185) Komisja nie zgodziła się z twierdzeniem, że nie poinformowała Favorit i SFK o powodach nieprzyjęcia dowodów lub informacji oraz że żadne z przedsiębiorstw nie miało możliwości przedstawienia dalszych wyjaśnień w rozsądnym terminie. Przeciwnie, w pismach na podstawie art. 18 Komisja poinformowała oba przedsiębiorstwa o powodach odrzucenia ich wniosków o zwolnienie. Komisja przedstawiła ponadto bardzo szczegółowe wyjaśnienia w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia oraz indywidualnym ujawnieniu przekazanym przedsiębiorstwu Favorit, do których zarówno Favorit, jak i SFK miały możliwość przedstawienia uwag. Komisja nie zgodziła się również z twierdzeniem, że jej decyzja o niezwolnieniu Favorit i SFK z rozszerzonych ceł opierała się na spekulacjach. W istocie, jak wyjaśniono w motywie 118, to do każdego indywidualnego producenta eksportującego należy wykazanie, że jego szczególna sytuacja uzasadnia zwolnienie na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a Komisja stwierdziła, że ani Favorit, ani SFK nie wykazały, że są rzeczywistymi producentami nieuczestniczącymi w działaniach mających na celu obchodzenie środków.

- (186) Zarówno Favorit, jak i SFK odniosły się do pisma przewodniego dołączonego do dokumentu zawierającego ogólne ustalenia, w którym wspomniano, że Komisja zamierza „nałożyć” cła antydumpingowe na przywóz wysyłany z Kazachstanu, i na tej podstawie oba przedsiębiorstwa uznały, że dokument zawierający ogólne ustalenia jest niezgodny z prawem i sprzeczny z zobowiązaniami UE w ramach WTO.
- (187) Komisja uznała, że fakt, iż pismo przewodnie zawierało błąd pisarski i wspomniało o „nałożeniu” zamiast „rozszerzeniu”, nie podważa zgodności z prawem dokumentu zawierającego ogólne ustalenia ani dochodzenia. Podstawa prawna i proponowane wnioski zostały wyjaśnione niezwykle szczegółowo i nie można ich interpretować, wykraczając poza zakres określony w rozporządzeniu wszczynającym. Nie może być żadnych wątpliwości i błędnej interpretacji co do faktu, że ustalenia dotyczyły rozszerzenia ostatecznego cła antydumpingowego nałożonego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1930 wobec przywozu sklejki z drewna brzożowego pochodzącej z Rosji na przywóz sklejki z drewna brzożowego wysyłanej z Turcji i Kazachstanu, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Turcji i Kazachstanu, i były oparte na art. 13 rozporządzenia podstawowego, W związku z tym Komisja odrzuciła ten argument.

4.1.5. Uwagi władz Kazachstanu po ujawnieniu ustaleń

- (188) Ministerstwo Handlu i Integracji Republiki Kazachstanu („Ministerstwo”) stwierdziło, że Komisja pominęła ceny sprzedaży krajowej i koszty produkcji w Kazachstanie, co jest sprzeczne z art. 2.1, 2.2, 2.3 i 2.4 porozumienia antydumpingowego. Według Ministerstwa w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia nie określono podobieństwa między sklejką z drewna brzożowego wywożoną z Kazachstanu do UE a sklejką sprzedawaną na rynku krajowym, co jest sprzeczne z art. 2.1, 2.2 i 2.6 porozumienia antydumpingowego.
- (189) Komisja obaliła te argumenty w motywie 82 powyżej.
- (190) Po ujawnieniu ustaleń Ministerstwo stwierdziło, że wszczęcie dochodzenia było sprzeczne z art. 5.2 porozumienia antydumpingowego, ponieważ żadna skarga ze strony przemysłu krajowego nie spełniła wymogów art. 5.2 porozumienia. Ponadto, wbrew art. 5.3 porozumienia antydumpingowego, Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi zbadania prawidłowości i adekwatności dowodów przedstawionych we wniosku w celu ustalenia, czy istnieją wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie dochodzenia.
- (191) Komisja obaliła to twierdzenie w motywie 13 powyżej.
- (192) Zdaniem Ministerstwa w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia nie przedstawiono żadnych ustaleń dotyczących istotnej szkody lub zagrożenia jej wystąpieniem, co jest sprzeczne z art. 3.1, 3.2, 3.4 i 3.5 porozumienia antydumpingowego.
- (193) Jak wyjaśniono w motywie 13, art. 13 rozporządzenia podstawowego nie wymaga ściśle analizy istnienia szkody lub związku przyczynowego. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (194) Zdaniem Ministerstwa kilku producentów z Kazachstanu nie odmówiło dostępu do niezbędnych informacji w rozsądnym terminie ani nie zaniechało ich dostarczenia w inny sposób. Nie utrudniały one również znacząco przebiegu dochodzenia, a zatem decyzja Komisji o zastosowaniu dostępnych faktów zamiast rzeczywistych danych dotyczących kosztów produkcji i cen sprzedaży była sprzeczna z art. 6.8 porozumienia antydumpingowego.
- (195) Komisja szczegółowo odniosła się do tej uwagi w sekcji 2.1 oraz sekcji 4.1.2 powyżej.
- (196) Ministerstwo stwierdziło, że wbrew pkt 1 załącznika II do porozumienia antydumpingowego w przypadku jednego producenta eksportującego z Kazachstanu po wszczęciu postępowania Komisja nie określiła szczegółowo wymaganych informacji i sposobu, w jaki informacje te powinny być uporządkowane w przekazanej odpowiedzi.
- (197) Komisja odniosła się do tej uwagi w sekcji 2.1. Wszyscy producenci eksportujący zostali poinformowani o wymaganych informacjach, wymaganym formacie i obowiązujących terminach. W uzasadnionych przypadkach terminy przedłużono, a służby Komisji udzieliły odpowiedzi na wszelkie otrzymane pytania proceduralne i praktyczne.

- (198) Ministerstwo stwierdziło, że wbrew pkt 3 załącznika II do porozumienia antydumpingowego Komisja nie uwzględniła wszystkich informacji, które można było zweryfikować i które zostały odpowiednio przedłożone, co umożliwiło ich wykorzystanie w dochodzeniu bez nadmiernych trudności, oraz które zostały przekazane w odpowiednim czasie. Ponadto zdaniem Ministerstwa Komisja naruszyła pkt 5 załącznika II do porozumienia antydumpingowego, ponieważ niesłusznie pominęła dane współpracujących eksporterów z Kazachstanu, pomimo że nie ulega wątpliwości, iż działali oni w miarę swoich możliwości. Ministerstwo stwierdziło również, że Komisja nie poinformowała eksporterów z Kazachstanu o powodach nieprzyjęcia przedstawionych przez nich dowodów lub informacji, co uniemożliwiło im przedstawienie dalszych wyjaśnień w rozsądnym terminie i jest niezgodne z pkt 6 załącznika II do porozumienia antydumpingowego. Ponadto Ministerstwo stwierdziło, że Komisja nie uwzględniła trudności związanych z przekazaniem informacji, jakie to trudności mają eksporterzy z Kazachstanu będący małymi przedsiębiorstwami, i nie udzieliła im praktycznej pomocy, co jest niezgodne z art. 6.13 porozumienia antydumpingowego.
- (199) Komisja bardzo szczegółowo odniosła się do tych uwag w sekcji 2.1 oraz sekcji 4.1.2 powyżej.
- (200) Zdaniem Ministerstwa Komisja wyciągnęła niekorzystne wnioski i twierdziła, że producenci z Kazachstanu uczestniczyli w praktykach obchodzenia środków, pomimo że Komisja jest zobowiązana do oparcia swoich ustaleń na informacjach pochodzących ze źródeł wtórnych ze szczególną ostrożnością. Ministerstwo stwierdziło, że zarzuty Komisji opierały się wyłącznie na spekulacjach z naruszeniem pkt 7 załącznika II i art. 6.8 porozumienia antydumpingowego.
- (201) Komisja uznała, że o ile prawdą jest, iż ciężar dowodu w odniesieniu do istnienia praktyk obchodzenia środków antydumpingowych na poziomie krajowym spoczywa na Komisji, to do każdego indywidualnego producenta eksportującego należy wykazanie, że jego szczególna sytuacja uzasadnia zwolnienie na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jak określono w sekcjach 2.1 i 4.1.2 powyżej, producenci eksportujący nie dopełnili tego obowiązku, ponieważ nie wykazali, że są rzeczywistymi producentami, którzy nie uczestniczą w praktykach obchodzenia środków. Komisja niezwykle szczegółowo odniosła się do wniosku, że warunki określone w art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zostały uznane za spełnione. W związku z tym wniosek ten w żadnym razie nie opierał się na spekulacjach. Ponadto Komisja odrzuciła podobne uwagi w motywie 118 powyżej. W związku z tym argument ten odrzucono.
- (202) Ministerstwo stwierdziło, że Komisja nie przekazała informacji na temat indywidualnych marginesów dumpingu dla współpracujących eksporterów z Kazachstanu, co jest sprzeczne z art. 6.9 porozumienia antydumpingowego.
- (203) Komisja obaliła to twierdzenie w motywie 181 powyżej.
- (204) Ministerstwo stwierdziło, że Komisja nie zbadała możliwości zastosowania konstruktywnych środków zaradczych przed zastosowaniem ceł antydumpingowych, które mogłyby wyrzucić wpływ na interesy Kazachstanu jako kraju rozwijającego się, co jest niezgodne z art. 15 porozumienia antydumpingowego. W tym kontekście Ministerstwo wyraziło gotowość omówienia z Komisją właściwego systemu monitorowania zobowiązań, który wykluczałby możliwość przeładunku sklejki z drewna brzoźowego pochodzącej z Rosji przez producentów eksportujących z Kazachstanu. Aby możliwe było stosowanie takiego systemu i aby był on zgodny z art. 8 rozporządzenia podstawowego, rozporządzenie Komisji w sprawie ceł ostatecznych powinno przewidywać możliwość przedstawienia (i przyjęcia) zobowiązań cenowych po terminie wprowadzenia ostatecznych środków antydumpingowych.
- (205) Odpowiedź na tę uwagę została przedstawiona w motywach 176 i 183. W związku z powyższym po uważnym namyśle Komisja stwierdziła, że uwagi przedstawione przez władze Kazachstanu nie doprowadziły do zmiany wniosków zawartych w dokumencie zawierającym ogólne ustalenia.

4.2. Turcja

4.2.1. Ustalenia w odniesieniu do przedsiębiorstwa Intur Construction Tourism and Forest („Intur”)

- (206) Przedsiębiorstwo Intur stwierdziło, że istniały racjonalne przyczyny i uzasadnienie ekonomiczne powstania tego przedsiębiorstwa w marcu 2020 r. Po kilkudziesięciu latach działalności w przemyśle drzewnym, prowadzonej zwłaszcza w zakresie drewna pochodzącego z Afryki, oraz po stwierdzeniu nieefektywności funkcjonowania przedsiębiorstwa rodzinnego, utworzono przedsiębiorstwo zajmujące się produkcją sklejki. Jego głównym celem było pozyskiwanie materiałów wsadowych do produkcji sklejki zarówno na rynku krajowym, jak i międzynarodowym, a następnie obróbka i przekształcanie tych materiałów w gotowe produkty z drewna w celu ich dystrybucji zarówno na rynku krajowym, jak i międzynarodowym. Dochodzenie wykazało, że przedsiębiorstwo Intur rozpoczęło produkcję pod koniec 2019 r., czyli przed wszczęciem pierwotnego dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu sklejki z drewna brzozonego z Rosji.
- (207) W toku dochodzenia ujawniono, że przedsiębiorstwo Intur znacznie zwiększyło swoją sprzedaż eksportową do Unii i zakup materiałów wsadowych z Rosji w 2021 r., po wszczęciu dochodzenia antydumpingowego. W związku z tym Komisja stwierdziła, że prowadzona działalność znacznie zwiększyła się od czasu wszczęcia dochodzenia antydumpingowego lub tuż przed jego wszczęciem, a części objęte postępowaniem pochodzą z państwa objętego środkami, zgodnie z wymogami art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego.
- (208) Głównym materiałem wsadowym do produkcji sklejki z drewna brzozonego przez przedsiębiorstwo Intur jest fornir brzozy nabywany od Rosji. Zgodnie z przedłożonymi i zweryfikowanymi informacjami Intur ponad 75 % całkowitej wartości zakupów materiałów wsadowych pochodziło z Rosji. Komisja stwierdziła zatem, że kryterium dotyczące 60 %, określone w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, zostało spełnione.
- (209) Komisja uznała, że wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia wyniosła mniej niż 25 % kosztów produkcji, co z kolei jest zgodne z wymogiem określonym w art. 13 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, aby uznać te operacje za obejście środków.
- (210) W piśmie z dnia 30 stycznia 2024 r. przedsiębiorstwo Intur zwróciło się do Komisji o uwzględnienie dwóch kolejnych zmian dotyczących kursów walutowych mających wpływ na spadek wartości maszyn, a także alokacji niektórych kosztów pracy.
- (211) Komisja poinformowała przedsiębiorstwo, że po wizycie weryfikacyjnej nie można zmienić elementów kosztów, ponieważ takich twierdzeń nie można już zweryfikować.
- (212) Na podstawie przedłożonych i zweryfikowanych tabel przedsiębiorstwa Intur w 2019 r. nie prowadzono wywozu, podczas gdy w okresie sprawozdawczym przedsiębiorstwo wywiozło [2 000–3 000] m³. Jeżeli chodzi o ceny, Komisja porównała średnią cenę niewyrządzającą szkody ustaloną w ramach pierwotnego dochodzenia, skorygowaną w celu odzwierciedlenia wzrostu kosztów, ze średnimi ważonymi cenami eksportowymi CIF ustalonymi na podstawie informacji przekazanych przez Intur, odpowiednio dostosowanymi w celu uwzględnienia kosztów ponoszonych po odprawie celnej. Z tego porównania wynika, że przywóz pochodzący z Intur zaniżał ceny unijne o ponad 37 %.
- (213) Komisja zbadała również, czy istnieją dowody dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości ustalonych wcześniej dla produktu podobnego. W tym celu ceny eksportowe Intur na podstawie ceny ex-works porównano z wartościami normalnymi ustalonymi podczas pierwotnego dochodzenia, odpowiednio skorygowanymi o inflację. Porównanie normalnych wartości i cen eksportowych wykazało istnienie dumpingu w okresie sprawozdawczym.
- (214) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przedsiębiorstwo Intur brało udział w praktykach obchodzenia środków w rozumieniu art. 13 ust. 2 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym Komisja odrzuciła jego wniosek o zwolnienie.

4.3. Podsumowanie

- (215) W świetle powyższego Komisja uznała brak możliwości przyjęcia któregośkolwiek wniosku o zwolnienie.

5. UJAWNIEŃ USTALEŃ

- (216) Dnia 1 marca 2024 r. Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o najważniejszych faktach i względach prowadzących do powyższych wniosków oraz wezwała je do przedstawienia uwag. Uwagi otrzymane od zainteresowanych stron zostały omówione powyżej. Dalsze uwagi otrzymane od Woodstock Consortium, European Panel Federation i Orlimex CZ omówiono w sekcji 6 poniżej.

6. DODATKOWE UWAGI PO UJAWNIENIU USTALEŃ

- (217) Konsorcjum Woodstock przedstawiło dodatkowe uwagi dotyczące kilku aspektów potwierdzających praktyki obchodzenia środków na szczeblu krajowym. Podkreśliło również znaczenie ścisłego monitorowania i działań następczych w odniesieniu do przywozu w przyszłości.
- (218) European Panel Federation poparła ustalenia Komisji i zwróciła się do niej o niezwłoczne przyjęcie wiążącego rozporządzenia oraz o dalsze ścisłe monitorowanie w celu powstrzymania wszelkich prób obchodzenia przepisów.
- (219) Po ujawnieniu ustaleń przedsiębiorstwo Orlimex CZ, importer niepowiązany, stwierdziło, że koszty logistyczne i administracyjne związane z przewozem z Rosji do Kazachstanu, a następnie do UE znacznie wykraczają poza oszczędności wynikające z unikania cła w wysokości 16 %. W związku z tym uznano je za ekonomicznie nieuzasadnione.
- (220) Komisja uznała, że środki antydumpingowe mogą zostać rozszerzone na państwa trzecie w przypadku obchodzenia obowiązujących środków. Jak wyjaśniono w niniejszym rozporządzeniu, Komisja ustaliła istnienie praktyk obchodzenia środków. Kwestia, w jakim stopniu takie praktyki są korzystne, jest nieistotna i wykracza poza zakres niniejszego dochodzenia.
- (221) Według Orlimex CZ ustalenie Komisji nie uwzględniało znaczącego wpływu sankcji nałożonych na Rosję, co zdaniem Orlimex CZ stanowi rzeczywistą przyczynę zmniejszenia przywozu z Rosji do Unii, a nie nałożenie ceł antydumpingowych. Zakazy prawne wprowadzone od kwietnia 2022 r. zasadniczo zmieniły już sytuację w handlu, uniemożliwiając kontynuowanie kontaktów gospodarczych z Rosją, niezależnie od ceł antydumpingowych. To sankcje, a nie środki antydumpingowe, stworzyły lukę na rynku, którą producenci z Kazachstanu, Turcji i innych regionów starali się wypełnić.
- (222) Komisja obaliła ten argument w motywie 61. Ponadto Komisja uznała, że wyjaśnienie Orlimex CZ, zgodnie z którym producenci z Kazachstanu i Turcji starali się wypełnić domniemaną lukę powstałą na unijnym rynku, nie ma znaczenia w świetle faktu, że żaden z producentów nie był w stanie wykazać, że jest uprawniony do korzystania ze zwolnienia na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (223) Przedsiębiorstwo Orlimex CZ argumentowało również, że SFK jest producentem, który od dawna prowadzi działalność na rynku kazachskim, prowadził ją na długo przed nałożeniem sankcji lub ceł antydumpingowych i zaspokaja przede wszystkim popyt krajowy. Po nałożeniu sankcji rosyjscy producenci wkroczyli na rynek Kazachstanu z produktami, których nie mogli już sprzedawać w Unii ze względu na sankcje, co doprowadziło do lokalnego spadku cen. Z kolei ceny sklejk z drewna brzoźowego w Unii wzrosły. W związku z tym całkowicie logicznym działaniem producenta była zmiana kierunku sprzedaży produkowanych wyrobów w celu wypełnienia luki na rynku unijnym. Ponadto przedsiębiorstwo Orlimex CZ twierdziło, że dokonane przez Komisję uogólnienie niesprawiedliwie pogrupowało wszystkich eksporterów i pominęło wyraźne różnice między legalną działalnością gospodarczą a działalnością naruszającą sankcje.
- (224) Ustalenia dotyczące przedsiębiorstwa SFK omówiono szerzej w sekcji 4.1.3 powyżej. Ponadto Komisja oceniła sytuację każdego producenta eksportującego, który dokonał indywidualnego zgłoszenia, z uwzględnieniem merytorycznej oceny, a zatem ani w trakcie dochodzenia, ani we wnioskach nie doszło do uogólnienia ani grupowania.
- (225) Przedsiębiorstwo Orlimex CZ wskazało również, że w przypadku przedsiębiorstwa SFK Komisja odwróciła ciężar dowodu. Zdaniem Orlimex CZ takie przeniesienie ciężaru dowodu podważyło pewność prawa i zaufanie do integralności procesu dochodzeniowego.

(226) Do tego twierdzenia odniesiono się w motywie 118. To do każdego indywidualnego producenta eksportującego należy wykazanie, że jego szczególna sytuacja uzasadnia zwolnienie zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W ujęciu ogólnym w przypadku gdy producent eksportujący posiada własny zakład produkcyjny dysponujący zdolnościami produkcyjnymi pozwalającymi na wytworzenie przynajmniej faktycznie wywożonych ilości, nie ma wielu związków z państwem objętym środkami pod względem jednostek powiązanych lub dostaw i może zostać rozliczony ze swoich zobowiązań, wykazanie, że nie uczestniczy on w praktykach obchodzenia środków, nie jest nadmiernie uciążliwe ani trudne. W związku z powyższym argumenty przedstawione przez przedsiębiorstwo Orlimex CZ zostały odrzucone.

7. PODSUMOWANIE

(227) W związku z powyższym Komisja uznała, że ostateczne cło antydumpingowe na przywóz sklejki z drewna brzoźowego z Rosji nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1930 należy rozszerzyć na przywóz sklejki z drewna brzoźowego wysyłanej z Kazachstanu i Turcji, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Kazachstanu i Turcji. Komisja podtrzymuje również, że złożone wnioski o zwolnienie powinny zostać odrzucone.

(228) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2016/1036,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1930 nakładającym ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącym o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz sklejki z drewna brzoźowego pochodzącej z Rosji zostaje niniejszym rozszerzone na przywóz sklejki składającej się wyłącznie z arkuszy z drewna, przy czym grubość żadnej warstwy nie przekracza 6 mm, z zewnętrznymi warstwami z drewna wyszczególnionego w podpozycji 4412 33, z co najmniej jedną zewnętrzną warstwą z drewna brzoźowego, nawet powlekaną, obecnie klasyfikowanej do kodu CN ex 4412 33 10, wysyłanej z Kazachstanu i Turcji, zgłoszonej lub niezgłoszonej jako pochodząca z Kazachstanu i Turcji (kody TARIC 4412331010 i 4412331020).

2. Rozszerzone cło jest cłem antydumpingowym w wysokości 15,80 % mającym zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw” w Rosji.

3. Cło rozszerzone na mocy ust. 1 i 2 niniejszego artykułu jest pobierane od przywozu zarejestrowanego zgodnie z art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2023/1649.

4. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Organom celnym poleca się zaprzestanie rejestracji przywozu ustanowionej zgodnie z art. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2023/1649.

Artykuł 3

Wnioski o zwolnienie złożone przez przedsiębiorstwa Favorit LLP, QazFanCom LLP, Semipalatinsk Wood Processing LLP, Severnyi Fanernyi Kombinat LLP, VFP LLP, Intur Construction Tourism and Forest, Murat Şahin Orman Ürünleri, Petek Kontrolplak San ve Tic A.Ş oraz Sağlamlar Orman Tarım Ürünleri San. Ve. Tic. AS zostają odrzucone.

Artykuł 4

1. Wnioski o zwolnienie z cła rozszerzonego na mocy art. 1 składa się na piśmie w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej; wnioski te muszą być podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania podmiotu wnoszącego o zwolnienie. Wniosek należy przesłać na następujący adres:

European Commission
Directorate-General for Trade
Directorate G Office:
CHAR 04/39
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

2. Zgodnie z art. 13 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2016/1036 Komisja może zezwolić w drodze decyzji na zwolnienie przywozu pochodzącego od przedsiębiorstw, które nie obchodzą środków antidumpingowych wprowadzonych rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2021/1930, z cła rozszerzonego na mocy art. 1.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 maja 2024 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN